

Lord Syster

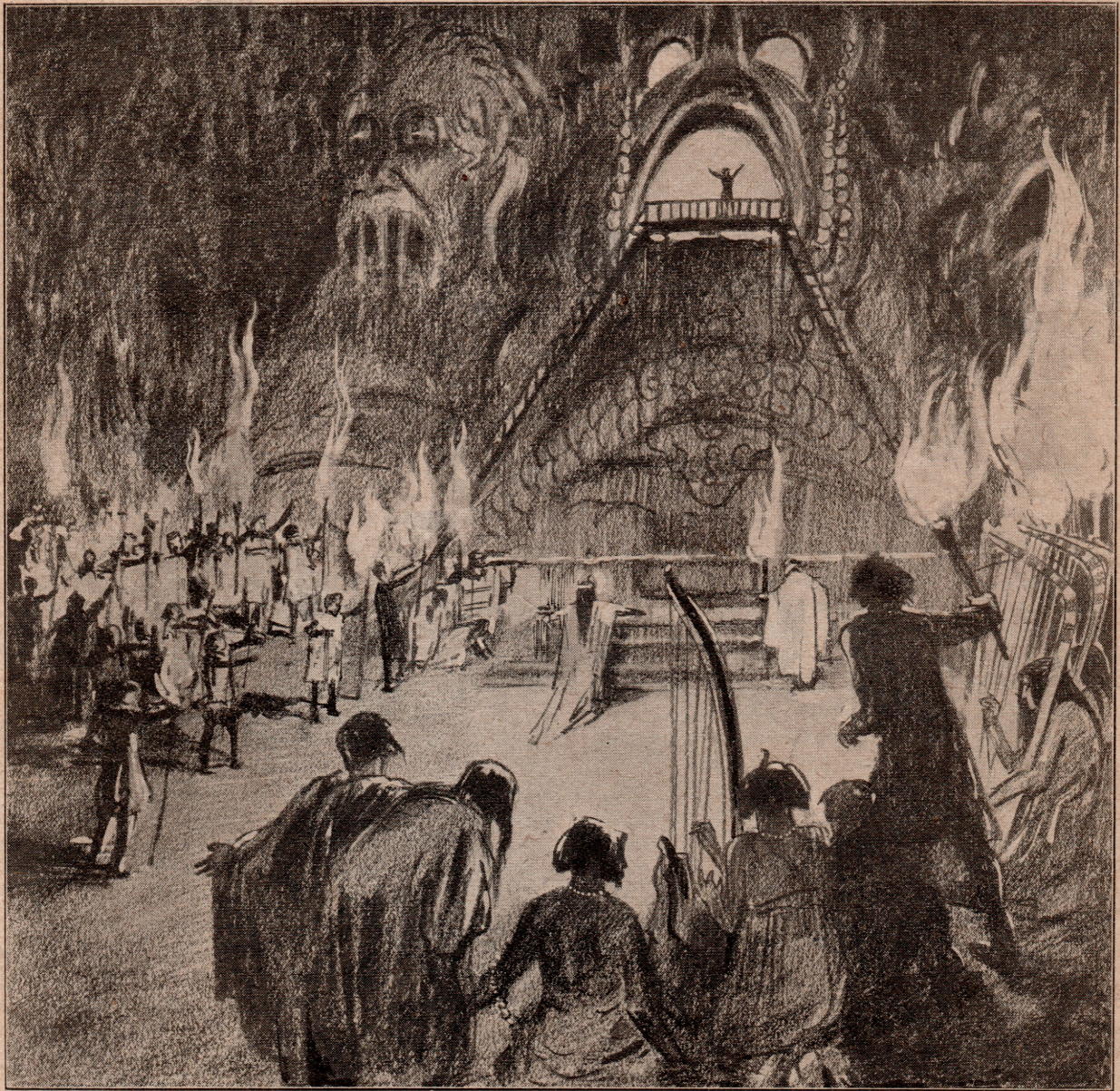
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 633

BAÄL, DE MENSCHENVERSLINDER

20 CENT

De hel-lichtende harsfakkels weerspiegelden zich in het donkere brons der afgodsbeelden.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

Baäl de Menschenverslinder.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Vaarwel, Amerika!

In de gansche uitgestrektheid van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika was er maar een enkele man, van wie met zekerheid kon worden gezegd, dat hij afwist van het verblijf van John Raffles, alias Lord Lister, binnen de grenspalen van het onmetelijke rijk.

Die man was O'Neill, de oude boer, die op ongeveer drie uren sporens afstand ten noorden van New-York zijn groote hoeve dreef, daarbij geholpen door zijn beide krachtige zoons, zijn vrouw en zijn dochter, die misschien allen wel eenig vermoeden hadden van de ware persoonlijkheid van den man, die met groote tusschenpoozen hunnen man en vader bezocht, maar dienaangaande nooit iets uitslieten, uit vrees, den ouden O'Neill te mishagen, die liever niet over zijn geheimzinnigen bezoeker sprak, wanneer het niet strikt noodzakelijk was.

Lang geleden had de Groote Onbekende

Raffles 633

O'Neill een van die diensten bewezen, die men onmogelijk kan vergeten, als men een braaf mensch is, en dat was de oude Iersche emigrant heel zeker! Raffles had hem van een wissen ondergang gered, en wist niet alleen zijn leven voor hem te behouden, maar zijn geheel destijds nog kleine bezit en, wat hem het dierbaarst was, zijn jonge vrouw, en zijn toen pasgeboren eersteling Jack.

Het was bij O'Neill, dat Raffles, eenige maanden geleden, onmiddellijk na zijn aankomst in de Vereenigde Staten, de vliegmaschine had gestald, die hem binnen negen uren van Londen naar de Amerikaansche kust had gevoerd, en het zal dus gemakkelijk vallen zijn ontsteltenis te begrijpen, toen hij in den vroege middag van een Julidag een telegram ontving, dat gericht was aan „Mijnheer Brown" en dat bij hem bezorgd werd in het kleine, onaanzienlijke huisje, dat hij met Brand en Hen-

derson sedert een paar weken aan Riverside Drive bewoonde.

Het was kort, en luidde:

„Effecten dalen geducht. Verzoek instructie of persoonlijke overkomst. Kapers op de kust. O. N.”

Zoo op het eerste gezicht leek het een waarschuwing van een makelaar in effecten, die een cliënt voorbereidde op een gevoelig geldelijk verlies, maar Raffles wist maar al te goed wat de eigenlijke beteekenis was, en dat zijn kostbare vliegmaschine, hoe goed zij ook verborgen was in een geheel ledig gemaakte schuur, in een of ander opzicht gevaar liep.

Gedurende zijn verblijf te New-York had hij gelegenheid gevonden, een paar malen de reis naar het noorden te maken, en zich te gaan overtuigen dat alles nog in orde was daarginds. Dit had hij nauwelijks een week geleden voor de laatste maal gedaan.

Er moest dus wel iets ernstigs gebeurd zijn, dat de oude Ier het noodig achtte, Raffles te waarschuwen.

De beide trouwe vrienden hadden juist hun lunch beëindigd, toen het telegram kwam, dat Raffles na de lezing deed uitroepen:

„Je hebt er naar verlangd, terug te keeren Brand! Welnu, nog vandaag vertrekken wij!”

„Is het je ernst?” riep Brand met glinsterende oogen. „Keeren wij naar Londen terug?”

„Niet regelrecht naar Londen, mijn waarde! Ik heb hier een vrij aanzienlijke buit verzameld, in Londen is geld genoeg, en ik wil de opbrengst van mijn kleine transacties liever brengen naar één der eilanden waar ik mijn schatten bewaar, en waar ik het veilig kan achterlaten, al was het jarenlang, totdat men bijna vergeten zal hebben, wat hier in den loop van de laatste maanden is voorgevallen! Er zijn overigens vrij wat juweelen bij, die ook over tien jaren nog te goed bekend zullen zijn, en die ik wel zal moeten verslijpen, alvorens ik ze te gelde zal kunnen maken.”

„Nu, wij keeren dan toch in ieder geval New-York den rug toe, en al is het een zeer belangwekkende stad, ik heb er voorloopig mijn bekomst van, want ik heb er, oprecht gesproken, geen seconde rustig kunnen ademen! De strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, Edward, mag dan heel opwindend en spannend zijn geweest — hij was niet geheel en al zonder gevaar!”

„Natuurlijk! Het ééne gaat in de meeste ge-

vallen gepaard met het andere! Nu, wij gaan dan waarschijnlijk een kalmer tijdperk tegemoet, want ik acht de Bende zoo goed als verslagen, en ik ben van oordeel dat de politie de rest maar moet opknappen! Maar, dood is zij nog niet,” voegde Raffles er ernstig aan toe, terwijl hij Brand het telegram toeschoof, die het haastig doorvloog.

„Dat is immers afkomstig van O'Neill, onze braven, ouden boer?”

„Ja! De afspraak luidde dat hij mij een telegram van dezen inhoud zou sturen, zoodra hij meende, dat er iets niet in den haak was, en er gevaar zou kunnen dreigen voor mijn vliegmaschine! En het moet vrij ernstig zijn, te oordeelen naar de bewoordingen van het telegram! Wij zullen aanstonds bijeen pakken wat wij noodig hebben om mee te nemen, dat is dus in hoofdzaak het geld en de juweelen, wij zullen naar O'Neill gaan, en daar dadelijk alles voor het vertrek in gereedheid brengen.”

„Wat bedoelt hij met die kapers, die op de kust zouden zijn?”

„Dat zijn natuurlijk verdachte kerels, die hij in den omtrek heeft zien rondzwerven!”

„Nu, dan zal zijn zorg voor jouw eigendom hem wel parten hebben gespeeld, Edward,” hernam Brand op levendigen toon. „Want de oogsttijd is aangebroken, dan wordt er veel los werkvolk aangenomen, en de landwegen krioelen van mannen, die er natuurlijk niet altijd even gedistingeerd kunnen uitzien.”

„Het is mogelijk, en ik hoop het, maar O'Neil is er niet de man naar, zich door ieder bagatel van de wijs te laten brengen, en voor alle zekerheid zullen wij maar eens gaan kijken. Er is trouwens thans geen reden meer om hier te blijven, nu de strijd voorloopig volstreden is. Niemand kan zeggen, of er niet weder een zesde Moloch zal opstaan, daarna een zevende, en wie weet hoeveel nog, maar als het zoover is, kunnen wij binnen enkele uren weder terugkomen.”

„Plezierig vooruitzicht!” riep Brand in komische wanhoop uit.

„Daar meen je niet veel van, Brand!” kwam Raffles glimlachend. „Het gevaar trekt jou evengoed aan als mij, ofschoon ik moet bekennen, dat die attractie nu en dan wel wat heel ver ging! En nu hebben wij genoeg gepraat! Laat Henderson komen, en dan zullen wij onze maatregelen voor het vertrek nemen, die niet al te veel tijd in beslag behoeven te nemen. Warme kleederen, voor ons verblijf in de lucht, het geld, voor alle zekerheid eenige wapens en munitie, een flinke voorraad ver-

duurzaamde levensmiddelen, en meer is er niet noodig. De instrumenten, de kijkers, de kaarten, en nog andere dingen zijn daarginds bij O'Neill gebleven, gereed om dadelijk weer te worden ingeladen. Over een paar dagen, Brand, hoop ik je de weelde van je eigen bed in ons huis te Londen weder te kunnen laten smaken!"

"Het allerliefst smaakte ik die weelde morgen al!" zeide Brand zuchtend. "Maar ik begriep wel, dat het verstandiger is, ons van al dat geld te ontdoen en vooral van de juweelen, voor wij allicht in ons goed, oud Engeland door een prozaïschen douanebeambte worden aangehouden! Ik geloof dat het ons nogal moeilijk zou vallen, de herkomst van die juweelen te verklaren!"

"Zeg maar onmogelijk, Brand!" verbeterde Raffles glimlachend. "Je behoeft er niet aan te twifelen of er is al een uitvoerig signalement van de kostelijke diamanten, smaragden, topazen, en saffieren, die ik hier van eigenaar deed veranderen, over de heele wereld verspreid. Ik zal mij pas weer veilig gevoelen, als ik mij van dat verraderlijke goedje heb kunnen ontdoen op een van mijn eilanden."

"Welk?"

"Dat heb ik nog niet uitgemaakt met mijzelf! Ik zou naar een van de kleine eilanden van de Bermuda-groep kunnen gaan, maar dat lijkt mij toch wel wat gevaarlijk, want het is wat dicht bij de Amerikaansche kust, en stoutmoedige vliegers van de Amerikaansche vloot strekken hunne tochten menigmaal zoover uit. De eilanden liggen niet ver van een drukbevaren scheepsroute, en — ik heb daar al meer dan genoeg verzameld. Ik denk er zelfs over, daar alles te gaan weghalen, zoodra wij er eens de gelegenheid toe hebben, want helaas geldt voor de Bermuda wat in de laatste jaren ook voor de verrukkelijke Hawaii-eilanden geldt, men struikelt er bij iedereen stap over de leegte sardineblikjes en de bananenschillen, en het is er zoo druk als in het Strand op een Zaterdagmiddag! De wereld kent geen afstanden meer, men gaat thans naar de Bermuda's, zooals de Londenaar zich begeeft naar Folkestone, de Parijzenaar Trouville bezoekt, een Brusselaar Ostende! Dus niet de Bermuda's, wat dan wel? Ik weet het nog niet, maar ik denk, dat het één van de kokos-eilanden zal worden, in den Indische Oceaan!"

"Tamelijk ver hier vandaan!" zeide Brand lakoniek.

"Twee of drie dagen! Wij behoeven slechts den Atlantischen Oceaan over te steken, ver-

volgens het vaste land van Afrika in zijn volle breedte, tenslotte het grootste gedeelte van den Indischen Oceaan!"

"Een peuleschilletje!" hernam Brand sarcastisch. "Je denkt zeker in een rechte lijn te vliegen?"

"Dat spreekt vanzelf!"

"Dan neem je het mij misschien kwalijk als ik je er even aan herinner, dat je daarbij gedwongen wordt, over de onherbergzaamste, nog zelden of nooit door een westerling betreden gedeelten van Afrika te vliegen? Over het land van de Touaregs, over het verschrikkelijke Tanesruft, over de woestijn van Gobi en Tafilele?"

"Dat alles weet ik, Brand!" antwoordde Raffles glimlachend. "Ik weet dat een daling daar indien ze onvrijwillig geschiedt, noodlottige gevolgen kan hebben, maar ik weet tevens dat wij ons daar zouden bevinden in het hartje van die geheimzinnige, wonderlijke streek, waarover reeds de vroegste Romeinen met een huivering van ontzag spraken en schreven! En misschien zou dat voor mij een reden zijn, er wat langer te vertoeven, als wij er dan toch passeeren!"

"Je spreekt erover, Edward, alsof het gold Trafalgar Square te passeeren!" riep Brand verschrikt uit. "Nu, ik hoop je nog van gedachten zien te veranderen, en nu zullen wij maar spoedig aan het werk gaan!"

Henderson, de reus, werd geroepen, en ieder deed zijn deel van het werk. Raffles daalde naar den kelder af, nam in een donkeren hoek een tegel uit den vloer, en haalde uit de opening alle diamanten en andere kostbare stenen, die hij slechts eenige weken tevoren met zooveel stoutmoedigheid had geroofd van de dames in het Olympia Theater, en verder het ongemunte en gemunte goud, dat afkomstig was van de bank van Hirschmann, en dat hij juist den avond te voren had afgenomen van de Bendeleden, die het hadden gestolen. Van dat goud echter was reeds een groot gedeelte uit de vingers van Raffles weggeleden en, onder een valschen naam gezonden aan eenige instellingen van liefdadigheid, en verder, onder het zegel van de diepste geheimhouding, aan de ongelukkige weduwen van de drie arme bankklerken, die op een lafhartige wijze door de bankroovers waren neergeschoten.

Toch was er nog heel wat van over, en Raffles deed alles in een stevig, lederen valies. Brand was intusschen doende, de geroofde effecten en bankbiljetten uit een andere schuilplaats te halen, en de keurig toegebon-

den pakjes in een handtasch te doen, terwijl Henderson tenslotte den groote, platte koffer pakte, die reeds eerder tot dat doel was gekocht, en die thans niets anders bevatte dan warme kleederen, sterk ondergoed, kaplaarzen en nog andere voorwerpen.

Dan was er tenslotte de geweerkoffer, die vier uitmuntende geweren omsloot, en een houten kistje met een paar duizend geweerpatronen, dat zeer zwaar woog, zoodat Raffles besloot, hiervan de helft maar achter te laten.

Binnen een paar uren was alles voor het vertrek gereed, en daarop ging Henderson een taxi halen, die hem alleen met een paar van de koffers naar het Ontario and Western Station zou brengen, daar Raffles het veiliger achtte, niet gedrieën te gaan, teneinde zoo weinig mogelijk de aandacht van de steeds waakzame politie te trekken.

Brand zorgde voor een tweede taxi, de beide vrienden grepen de kostbare valiezen die tezamen een reusachtig vermogen bevatten, en met een glimlach van voldoening zag Brand hoe Raffles de deur voor de laatste maal sloot, van dat kleine huis, dat getuige was geweest van menig gevaarlijk veldtochtplan. Bijna een vol uur later — het was toen half zeven in den avond — zaten de drie mannen in den trein, die naar het noorden vertrok, en die hen moest brengen naar het kleine plaatsje, in welks buurt O'Neill woonde.

En Brand gevoelde zich niet gerust, voor de trein onder de overkapping uitrolde, want hij meende op het perron gezichten te hebben gezien van mannen, die vervaarlijk veel geleken op detectives, of politiebeambten in burgerkleding.

Het was ook wel begrijpelijk, dat de politie na zulk een reeks opzienbarende beroovingen en diefstallen, waarvan zij met zekerheid wist, dat Raffles er de bedrijver van moest zijn, een oogje in het zeil hield, en alle stations bewaakte.

Maar de drie mannen waren ieder voor zich in den trein gestapt en hadden zich gehouden alsof zij elkander niet kenden.

Intusschen bleef het een zeer gevaarlijk oogenblik, al waren zij dan ook op het allerlaatste moment in den zeer vollen trein gestapt, en Brand haalde pas weder verlicht adem, toen New-York achter hem lag, de stad, die hij in geruimen tijd niet terug hoopte te zien.

Het was bijna kwart over negenen, toen de trein eindelijk stilhield bij het kleine station, waar de drie mannen moesten uitstappen, en

daar Raffles een telegram had gezonden, vond hij O'Neill met zijn Fordje reeds op hem wachten, en een blik op het gerimpelde gelaat van den ouden boer was voldoende voor Raffles, om hem te doen zien, dat er iets ernstigs moest zijn voorgevallen.

Raffles stak den ouden man de hand toe, nadat de valiezen en de overige bagage een plaatsje hadden gevonden in de auto en vroeg op zachten toon:

„Is alles nu nog in orde, O'Neill?"

„Nu nog wel, mylord, maar ze hebben iets in de gaten, dat is zeker! Van vanmorgen af zwerven er zeven of acht kerels met gemeene tronies in de buurt van de hoeve rond. Ik ben zeker dat die menschen bij elkaar hooren, al heb ik ze nooit alle zeven samen gezien."

„Maar hoe kunnen die hebben ontdekt... wat er in de groote schuur bewaard wordt?" vroeg Raffles.

„Dat is meer dan ik u kan zeggen! Ze weten misschien ook nog niets, maar ze vermoeden wat! Ik heb mijn jongens met hun geweren laten rondloopen, omdat ik bang was dat het gespuis misschien op klaarlichten dag een overval zou wagen, je leest tegenwoordig niet anders en er is hier geen boer in de buurt, of hij heeft een stel kwade waakhonden, en een goed geweer naast zijn bed staan! Het lijkt waarachtig wel of we weer in den tijd van de Indianen zijn! En dit is nog erger; want die roode duivels schreeuwden altijd als bezeten, als ze van plan waren, je aan te vallen, zoodat je gewaarschuwd was, maar dit tuig komt stilletjes in den nacht aansluipen, en snijdt je den hals af, voor je den tijd hebt gevonden, je laatste gebed te doen!"

„Hebben ze gezien dat je bent uitgereden?"

„Dat weet ik niet mylord! Maar in elk geval kunnen ze dat toch niet verdacht hebben gevonden, want er rijden hier zooveel boeren met hun Ford rond. En de weg van mijn huis naar het station heeft veel zijwegen!"

„Laten wij dan nu maar gaan, en zelf de zaak eens opnemen! Heb je de schuur laten bewaken?"

„Mijn twee jongens zijn er nu, met hun geweren, en wie nadert krijgt een kogel tusschen de ribben," antwoordde O'Neill op grimmigen toon.

„Vooruit dan maar! Ik zal de lantaarn maar opsteken. Het is al volkomen duister, en voor ik het vergeet, je moet ons maar afzetten op een vijfhonderd meter van je hoeve, want misschien liggen zij al in hinderlaag, en schieten ons neer, als ze ons in de auto zien!"

Brand, die het laatste gedeelte van het korte gesprek had gehoord, zeide nu tot Raffles die naast hem plaatsnam, terwijl Henderson zijn zwaar lichaam naast O'Neill op de chauffeursbank perste:

„Ik blijf nog altijd gelooven dat het een loos alarm is! Hoe kunnen de schelmen, al zijn zij nog zoo knap, de verblijfplaats van de vliegmaschine hebben uitgevonden?”

„Wij zijn hier al vier maanden!” antwoord-

de Raffles schouderophalend. „En om gedurende zulk een langen tijd iets verborgen te houden, dat is niet zoo gemakkelijk! Een daglooner in dienst van O'Neill kan toevallig de vliegmaschine in de schuur hebben gezien, al zijn alle ramen dan ook met de luiken gesloten, en heeft misschien zijn mond niet gehouden! Hoe het ook zij, wij zullen verstandig doen, met het ergste rekening te houden, en maar zoo spoedig mogelijk te vertrekken!”

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Op weg.

Er werd verder weinig meer gesproken, en het Fordje snelde in een goede vaart langs den breeden, gladden weg, om ongeveer twintig minuten later stil te houden bij een kromming.

„Hier zou ik maar uitstappen!” zeide O'Neill zacht, alsof hij vreesde dat men hem zou kunnen hooren. „Ik ga nu alleen verder, en zal zoo hard mogelijk rijden! Op mij alleen zullen zij wel niet schieten, zou ik zeggen! En doen ze het, welnu, alle kogels treffen gelukkig geen doel! Wil ik de bagage meenemen?”

„Alles, op deze twee handkoffers na O'Neill,” antwoordde Raffles glimlachend.

Hij gaf Henderson reeds een wenk, die het zwaarste valies op de schouders tilde, en toen reed het Fordje alweder weg in de duisternis, terwijl de drie avonturiers te voet verder gingen.

De nacht was donker, en slechts weinige personen lieten zich zien op den eenzamen weg.

Raffles, die hier de omstreken uitmuntend kende, en er desnoods met gesloten oogen den weg had kunnen vinden, sloeg na eenigen tijd een zijpad in, en fluisterde:

„Als wij dit pad volgen, komen wij terzijde

van de hoeve uit. Er is daar een klein deurtje in de heg, wij zullen over het zijerf gaan, achterom het huis heen, en dan zoo naar de groote schuur toe, waar onze trouwe Typhoon staat. Het is jammer dat wij wel genoodzaakt zijn, het toestel naar buiten te halen, om er de vleugels weder aan te kunnen bevestigen, maar dat is nu eenmaal niet anders. En wij kunnen slechts hopen, dat de schurken pas later in den nacht een aanslag op mijn machine zullen wagen!"

Verder werd er weinig meer gesproken, en de drie mannen liepen nu op het vastgestampte grint van het zijpad, dat een zeer grooten boog beschreef, totdat Raffles tenslotte stilstond, en tastte naar het hekje, dat zich hier in de heg moest bevinden.

Hij opende het, en de drie mannen gingen het donkere erf op.

In de groote hoeve waren de lichten reeds ontstoken, maar de meeste luiken waren dicht.

"Het is misschien wel een afdeling van de Klu-Klux-Klan," fluisterde Brand eensklaps, toen het hem inviel, dat dit gevaarlijke genootschap het menigmaal voorzien heeft op vreedzame boeren, die welgesteld zijn, en wier hoeve afgezonderd ligt.

"Als dat zoo was, Brand, zouden zij wel al handelend zijn opgetreden dunkt mij, want het is al ruim een uur donker!" gaf Raffles even zacht ten antwoord. "En Klan-mannen of niet, wij moeten voorzichtig zijn! Volgt mij, en blijf zoo dicht mogelijk bij mij. Het is hier zoo donker, dat je bijna geen hand voor oogen kunt zien!"

Zonder verder nog iets te zeggen gingen de drie mannen verder, staken het erf over, gingen om het huis heen, liepen door den grooten moestuin, vervolgens door den boomgaard, en bereikten nu den zoom van het uitgestrekte grasveld, aan welks andere zijde de groote schuur stond, die ontruimd was, om plaats te bieden aan de vliegmaschine, maar die binnen enkele weken wel tot den nok gevuld zou zijn met goudgeel graan.

Ter weerszijden van die schuur verhieven zich hooge boomen, en aan de achterzijde bevond zich weder een heg, die den weg omzoomde, welke aan deze zijde de hoeve van O'Neill scheidde van het bezit van zijn buurman.

Het grasveld was minstens honderd meter breed, en nog wel half zoo lang, en de drie mannen hadden het nog niet halverwege overgestoken, of uit de schuur klonk een dreigende stem, die luid riep:

"Sta stil en maak je bekend, of wij schieten!"

"Dat is onze vriend Jack!" riep Raffles luid. En zachter voegde hij eraan toe: "Misschien had hij beter gedaan, niet zoo hard te schreeuwen. Men moet geen slapende honden wakker maken! Hoe is het Jack, ben je nog van plan op ons te schieten of niet!"

De man daar in de schuur had zeker de stem in de nachtelijke stilte herkend want nu klonk het vroolijk:

"Neem mij niet kwalijk, mylord, maar vader had gezegd, dat we voorzichtig moesten zijn! Wij zijn blij dat gij er zijt, want het is hier zoo donker als de nacht, en die schuur heeft nogal wat zwakke plekken! Jim — pas op!"

Dit laatste werd op veel luider toon en als het ware uitgeschreeuwd, en het moest een waarschuwing zijn aan den broeder van Jack, want de kreet werd onmiddellijk gevolgd door een schot, een schreeuw van woede, toen het geluid van een worsteling, en snel achter elkaar nog twee schoten.

"Ik geloof bij mijn ziel, dat zij op het dak zitten, mylord!" schreeuwde Henderson opgewonden. "Er zijn er zeker een paar in de boomen geklommen, en vandaar op het dak van de schuur."

"Natuurlijk!" riep Brand woedend. "Zij hebben Jack hooren schreeuwen, en nu zetten zij alles op één kaart, omdat het anders te laat zou zijn!"

"Vooruit vrienden, naar de schuur, en die twee dappere jongens geholpen, want zij staan tegen een groote overmacht!" riep Raffles uit.

De drie mannen snelden zoo vlug zij maar konden over het grasveld, want zij wisten, dat zij zich aan groot gevaar blootstelden, daar de maan zoeven was doorgebroken, en met haar zilveren stralen het grasveld verlichtte, dat door geen enkel boschje struikgewas werd onderbroken. Het was een ideaal veld om er met een vlegmaschine van op te stijgen, maar als slagveld deugde het al heel weinig!

De bandieten moesten hen reeds hebben gezien, want een kogel ging dwars door het zware valies, dat Henderson op den schouder droeg.

De reus gaf een schreeuw, en riep, met een breeden grijnslach:

"Het is goed, dat ik nog niet een voet groter ben, mylord, anders zou de kogel door mijn hoofd inplaats van door het valies gegaan zijn!"

Hij kreeg geen antwoord, want reeds storm-

den Raffles en Brand zoo snel zij konden over het grasveld voort, om in de schaduw te komen van de schuur, en onder het loopen trokken zij hunne revolvers, die zij echter nog niet durfden te gebruiken, uit vrees, een van de dappere jongens van O'Neill te raken, die zoo stoutmoedig de vliegmaschine verdedigden tegen een overmacht.

Naar alle schijn hadden de schelmen kans gezien, de draden van het electriche licht door te snijden, want anders zouden Jack en Jim de lampen wel hebben ontstoken, om bij het licht daarvan te kunnen strijden.

Maar Brand zoowel als Raffles hadden krachtige zaklantaarns en die deden reeds het volgende oogenblik hun plicht. Twee lichtbundels doorzichten haastig het duister, kruisten elkander, en bleven toen gehecht aan het schuine dak, waar zich een paar gedaanten afteekenden, die zich juist door een der luiken van de plaatijzeren schuur naar binnen wilden laten zakken.

Nauwelijks voelden zij het lichtschijnsel op zich gericht, of zij begonnen woedend te schieten, half in het wilde weg, onder luide vloeken, maar dat spelletje kon onmogelijk lang duren — twee welgerichte schoten velde evenzoo vele bandieten, waarvan er een door het luik naar binnen stortte, en de andere langs het dak afgleed, op den grond viel, en roerloos bleef liggen.

„Allemachtig! als hij maar niet boven op de vliegmaschine is gevallen!” aldus luidde de grafrede van Henderson, die den eersten bandiet had zien neertuimelen, en aanstonds aan de kostbare vliegmaschine dacht.

Binnenin de schuur schenen nog andere kerels te zijn, die streden met de beide zoons van den farmer, want er klonken woedende kreten, en het scheen daarbinnen vrij levendig toe te gaan.

„Vervloekt, zij zullen de heele machine nog vernielen!” riep Henderson verschrikt, en hij wierp het kostbare valies neer, alsof het slechts kiezelsteenen bevatte, rukte de deur van de schuur open, en rolde daar als een geweldige kanonskogel binnen, om zich dadelijk in het heetst van den strijd te werpen.

En het was goed dat Raffles en Brand dadelijk met hunne lantaarns kwamen opdagen, want men kon daarbinnen letterlijk geen hand voor oogen zien.

De beide zoons van O'Neill stonden dicht nevens elkander met de ruggen tegen den schuurwand geleund, de een gewapend met een koevoet, de ander met zijn revolver, die

hij zeker reeds had leeggeschoten, want hij hield het zware wapen bij den loop vast, ten-einde het als knots te gebruiken.

Voor hun voeten lagen, roerloos, twee mannen uitgestrekt, die blijkbaar hun laatsten strijd gestreden hadden, en wat verder in de schuur lag nog een vormlooze massa en dat was zeker de man, die door het luik in het dak was omlaag getuimeld.

Er stonden er nu nog vijf, op een hoopje, en allen met revolvers gewapend maar die zij in de duisternis zeker niet hadden durven gebruiken. Het bleek nu maar al te duidelijk, dat het geen verstandige zet was geweest, de lichtleiding af te snijden, want de strijd was nu in een ommezien beslecht. Henderson viel als een bom temidden van de ontstelde schurken, zich niet bekommerend om de vuurwapens, en zijn verschrikkelijke vuisten grepen hen aan, en deden hen met de koppen tegen elkander botsen, of kwakten hen vele meters verder tegen den plaatijzeren schuurwand, waar zij dan met gebroken ribben bleven liggen.

Jim sloeg nog een man met zijn revolver neer, die, uitzinnig van woede, zich op hem wilde werpen, na zijn revolver tegen een breed mes te hebben verruild, en toen was het gedaan. De strijd was beslecht, en niet in het voordeel van de bandieten, die dood of zwaar gewond in het rond lagen.

Jack en Jim waren een beetje bleek, maar volkomen kalm, toen zij op Raffles toetraden, en de oudste sprak:

„Het had geen vijf minuten langer mogen duren, mylord! De overmacht was te groot, en zij zouden ons zoo zeker als iets hebben afge maakt, als gij niet waart gekomen.”

„Dan dank ik den hemel, Jack, die mij tot spoed aandreef!” zeide Raffles ernstig. „Jullie hebt je dapper gedragen, en meer gedaan dan je plicht was! Zonder jullie zouden zij zeker mijn machine geroofd hebben, en daardoor niet alleen mij, maar aan geheel Amerika onberekenbare schade hebben berokkend, — want wie deze machine bezit, die kan zich heerscher wanen over een geheel land, wat zeg ik, over de geheele wereld! Is zij bescha dig?”

„Voor zoover wij kunnen nagaan in het geheel niet, mylord,” antwoordde Jack. „De schurken waren hier nog maar kort, en wij hebben hen dadelijk naar behooren ontvangen! Zij dachten ons te kunnen overvallen, maar zij hadden buiten den waard gerekend. Wij hadden de wacht betrokken bij de machine, al

heel vroeg in den avond, en dat wisten zij niet. Intusschen is het maar goed dat gij dadelijk gekomen zijt, mylord, na het bericht dat vader u zond!"

En Raffles had de handen van de beide dappere jongens gegrepen, en drukte ze met kracht.

„Ik zal niet spoedig vergeten, wat jullie voor ons gedaan hebt!" zeide hij eenvoudig. „En niet alleen je vader, ook jullie zullen altijd op mij kunnen rekenen! Ik weet wel dat de kans gering is, dat je ooit mijn hulp zou behoeven, maar toch — het lot is grillig, en men kan nooit weten wat de toekomst in haar schoot verbergt. En nu zullen wij maar spoedig alles voor ons vertrek in gereedheid brengen, voor er misschien nog meer schurken komen opdagen!"

En Raffles wilde reeds op de vliegmaschine toetreden, toen Brand hem een weinig terzijde nam, en op gedempten toon sprak:

„Een oogenblikje, Edward, wat moet er met die gewonde schurken gebeuren?"

„Wel, de politie zal hen komen halen!" antwoordde Raffles kortaf.

„Alles goed en wel, maar die lieden zullen zeker niet zwijgen! Zij zullen aan de politie mededeelen wat zij hier hoopten te vinden, wat zij hier trouwens ook gezien hebben, al is het donker, en je zult je vriend O'Neill in een moeilijk parket brengen, wanneer die schurken verklaren, dat de oude boer een vliegmaschine in zijn schuur bewaarde, die aan John Raffles toebehoorde!"

„Op die dingen is gerekend, Brand!" antwoordde Raffles zacht. „Reeds lang heb ik met O'Neill de afspraak gemaakt, dat hij een John Raffles in het geheel niet kent, en den man, die hem een onderkomen voor zijn machine verzocht, eenvoudig aanzag voor een rijken amateur-vlieger! En de politie zal wel genoodzaakt zijn, dit als de waarheid aan te nemen, omdat zij geen schaduw van eenig bewijs heeft, dat zou kunnen duiden op mededaderschap van mijn braven O'Neill! Van een boer kan men niet verwachten dat hij verstand heeft van vliegmachines, en hem kan dus onmogelijk de afwijkende bouw van de Typhoon zijn opgevallen. Laten de schurken maar zeggen wat zij willen, de politie zal O'Neill geen haar op zijn hoofd kunnen krenken! Hij is een sluwe oude heer, en hij weet wel wat hij zeggen of zwijgen moet! Dat zijn zoons het eigendom van een ander verdedigen, het is niet meer dan natuurlijk! Het is zelfs denkbaar, dat de Bendeleden zich niet tevreden zouden

hebben gesteld met de machine, maar ook de hoeve zouden hebben aangevallen, en leeggeplunderd, omdat het toch in één moeite doorging! En nu zullen wij niet langer praten, en maar liever spoedig vertrekken, de grond wordt mij hier thans wel wat al te warm onder de voeten."

Reeds had één van de zoons van den boer handig de draden van de lichtleiding weder hersteld, de schakelaar werd omgedraaid, en vier lampen wierpen hun helder schijnsel door de schuur.

Het was een zeer groot vertrek, en er was nog heel wat ruimte tusschen de wanden en de in het midden als een slapende vogel rustende vliegmaschine, toch weer geen ruimte genoeg, om het vliegtuig met draagvlakken en al te bevatten, die men had moeten afnemen, alvorens het naar binnen te rollen op het van raderen voorziene onderstel.

Die draagvlakken stonden overeind tegen den achtersten wand, en het onmiddellijk ingestelde onderzoek bewees, dat zij niet het minste te verduren hadden gehad, en volkomen ongeschonden waren.

Zwijgend klom Raffles op het onderstel, vandaar in de machine, en onderzocht den motor, aan zijn eigen geniaal brein ontsproten, en die door middel van gecomprimeerd lichtgas in beweging werd gebracht.

De cilinders bevonden zich nog steeds op zijn plaats, met stalen banden op den bodem van de stuurhut bevestigd, en die gemakkelijk los konden worden gemaakt, om door anderen te worden vervangen. Raffles beschouwde bij het licht van zijn lantaarn ieder schroefje ieder tandwiel, iedere trekstang, na de kap te hebben geopend, die den motor afslot, en beschermde tegen onbescheiden blikken, en die van een geheime sluiting was voorzien.

Alles bevond zich in orde, de motor was nog altijd van olie voorzien, en zou aanstonds gebruikt kunnen worden.

Raffles keek op den manometer van de gascilinders, en bemerkte tot zijn genoegen dat er volstrekt geen lekkage had plaatsgehad, en dat de druk daarbinnen nog bijna op zijn maximum was. Zooals de machine daar stond, zou hij er met gemak honderd vijftig uren mede in de lucht kunnen blijven, zonder genoodzaakt te zijn, de lange, omstreeks anderhalve decimeter in doorsnede metende stalen gascilinders opnieuw te voorzien.

Raffles sloot de motorkast weder, en klom van de machine.

„Wij zullen de Typhoon naar buiten rijden,

en even den motor doen draaien," zeide hij. „Ik geloof dat er niets aan mankeert."

De blokken werden voor de wielen weggenomen, en de beide zoons van den ouden O'Neill, die intusschen verschrikt was komen aanloopen, met zijn geweer in de hand, en nu de gewonde bandieten bewaakte, reden de machine naar buiten, op het door de maan beschenen grasveld, terwijl Henderson daarbij aanwijzingen gaf, en een handje hielp. Vervolgens werden draagvlakken naar buiten gedragen, en binnen tien minuten waren zij op hun plaats bevestigd, door middel van bouten en spandraden.

Weer werden de zwaarste blokken voor de wielen geschoven, het staartstuk werd stevig in den grond geankerd, en toen behoefde Raffles slechts een koperen kraan te openen, en een klein hefboomje over te halen, en dadelijk begon de schroef met een razende snelheid te draaien, zoodat de grashalmen zich plat tegen den grond legden, en het zelfs voor den krachtigsten man onmogelijk was, zich binnen dertig meters afstand achter de vlieg-machine op de been te houden, het was alsof er een razende orkaan over het veld streek, die de plaatijzeren wanden van de schuur met een diepen toon als van een orgel deed trillen.

Raffles zette de motor weer af. De bagage werd ingeladen. De verankering werd losgemaakt. De machine werd tot aan den uitersten rand van het grasveld getrokken. Alles was voor het vertrek gereed.

Raffles nam O'Neill een weinig terzijde, greep diens harde werkhands, en zeide:

„O'Neill, je hebt me weder een grooten dienst bewezen, en mij juist bijtijds gewaarschuwd. Ik hoop en verwacht dat dit avontuur geen nadeelige gevolgen voor je zal hebben. Mocht dit wel het geval zijn, mocht de politie je lastig vallen, dan weet je op welke wijze je mijn hulp kunt inroepen!"

„Ik praat er mij wel uit, mylord," zeide de oude boer glimlachend. „En alles wat ik voor u deed tot dusverre, dat valt toch nog steeds in het niet bij hetgeen gij voor mij verricht hebt, voor mij en voor mijn geheele gezin."

„Vaarwel dan, O'Neill, of misschien wel tot wederziens! Ik denk echter dat het zeer lang zal duren, alvorens ik je terugzie, althans met deze vlieg-machine bij mij! Telefooneer nu aanstonds om de politie, dan kunnen zij de schurken komen halen. Ik denk dat wij hier te doen hebben met het armzalig restje van de Bende van het Kwade Oog! Zij is verslagen, en ik wil hopen, ditmaal voor goed!"

Nog een krachtige handdruk, een ernstige blik door de beide mannen gewisseld, een paar woorden van dank tot de twee zoons van den ouden boer, en toen klom Raffles op zijn beurt in de machine, deed de dikke motorjekker aan, plaatste zich de bontmuts op het hoofd, die ook zijn ooren beschermde, en riep met luide stem:

„Alles klaar?"

„Alles klaar!" klonk het uit drie monden tegelijk.

De motor begon te roffelen, de schroef wendte met steeds razender snelheid, en de machine stooft over een lengte van vijftig meter over het grasveld voort, en verhief zich toen plotseling bijna rechtstandig in de lucht, als een machtige adelaar, die opwiekt van zijn nest.

Raffles deed de machine tot een hoogte van bijna 1000 meter stijgen, en op die hoogte was het nachtelijke New-York aan den horizon duidelijk zichtbaar, en deed zich voor als een vlammenzee, een hel van vuur en licht, rossig en verblindend wit.

Raffles had alle instrumenten vlak voor zich, die hij noodig zou kunnen hebben bij den nachtelijken tocht, het compas, den hoogtemeter, den snelheidmeter, en dan ten slotte het kaartenhuisje, het welk een uitmuntende kaart bevatte, die zich kon voortbewegen over twee rollen, naar mate de tocht vorderde.

Een klein electricisch lampje verlichtte al deze instrumenten en binnen in de kajuit, die door een smalle, lage deur in verbinding stond met de eigenlijke stuurhut, was eveneens licht gemaakt. Een kleine dynamo, door den motor gevoed, zorgde voor den benodigden stroom, en was zelfs krachtig genoeg, om het elektrische oventje te kunnen voeden, dat de trots uitmaakte van Henderson, en waarin hij allerlei lekkernijen wist te bereiden, van spiegel-eieren af, tot brood toe, maar waarin hij ook menigmaal een malsch hoen braadde, of een reebout.

En reeds was de reus doende, op zijn knieën liggend, voor het avondmaal te zorgen, even op zijn gemak, alsof hij stond in het trieste keukentje met zijn gebarsten ruiten, waarmee hij zich had moeten behelpen in het oude huisje aan Riverside Drive, dat gedurende eenige weken den drie onafscheidelijken vrienden tot verblijfplaats had gestrekt.

Wat Brand aangaat, hij sloeg eenigen tijd aandachtig de werking van den motor gade, en pas nadat hij zich overtuigd had dat deze onberispelijk werkte, ging hij alles voor den

nacht in orde maken. Dat wil zeggen, hij klapte ter weerszijden van het smalle looppad in het midden van de machine de rugleuningen van de zetels achterover, zoodat er een twaantal gemakkelijke rustbedden ontstonden, spreidde er de dekens op uit, en legde er kussens op, zooals een volleerde hotelkamenier het hem niet had kunnen verbeteren.

De wapens werden weggeborgen in de daarvoor bestemde vakjes, de valiezen kregen een plaats in het kleine berghok, en dat alles werd gedaan, terwijl de Typhoon weer bijna met een snelheid van 500 kilometer in het uur door het luchtruim snelde, het oosten tegemoet.

Het was ongeveer elf uur geweest, toen de vliegmaschine opsteeg. Op deze breedte zou de zon om half vier opkomen, in dat jaargetijde, maar Brand wist wel, dat hij het schitterend hemellichaam veel eerder te zien zou krijgen dan zijn horloge zou aangeven, omdat zij thans de zon tegemoet vlogen en dat met een veraarlijke snelheid.

Het was dan ook nauwelijks twee uur op zijn horloge, of hij zag reeds den paarsrooden gloed in het oosten, die de nadering van den dag aankondigde. En met verwonderlijke snelheid rees de zon als een roode bal boven de golven op van den Atlantischen Oceaan.

Brand was de eenige die van het schouwspel genoot, want een kwartier te voren had Raffles zijn plaats achter het stuurwiel voor hem ingeruimd, teneinde, tegelijk met Henderson, vijf of zes uren te slapen.

Het was een heerlijk schouwspel, dat zich daar voor de verrukte oogen van den jongeman uitstrekke, en diep ademde hij de zilte zeelucht in, die door een der kleine openingen naar binnendrong.

De motor werkte met de regelmaat van een klok, en hij kon zijn blikken met gerustheid eenige minuten laten wijden over het groenglanzende water van den onmetelijken Oceaan, en enkele groote, transatlantische mailbooten, reusachtige vaartuigen, die echter wel kinderspeelgoed leken, en langzaam schenen voort te kruipen over het nauwelijks golvende water, ofschoon zij een groote vaart moesten hebben, zooals duidelijk te zien was aan het hoog opspuitende boegwater en het kilometer lange, sneeuw witte kielzog, dat zij achter zich lieten, en dat zich uitspreidde als de staart van een reuzen fazant.

Nauwelijks een enkel wolkje vertoonde zich aan den hemel en alles voorspelde een verrukkelijken dag.

Brand volgde de aanwijzingen van Raffles

nauwkeurig op, en bleef dus de rechte lijn volgen, die hem naar de Kanarische eilanden moest voeren op de westkust van Noord-Afrika.

Reeds meende hij, een dertigtal mijlen naar het zuiden onduidelijke strepen te ontwaren, in kleur verschillende van het groenachtige water, dat moesten de Bermuda's zijn, dat heerlijke oord, dat de geliefkoosde uitspanningsplaats is geworden van rijke Amerikanen.

Hij wierp er even een verlangenden blik heen, want hij had niets liever gewild, dan daar op die gezegende plek eenige weken uit te rusten van de vermoenissen van den strijd tegen de Bende van het Kwade Oog, maar toen keek hij aanstonds weer recht vooruit, want de instructies van Raffles waren niet voor tweërlei uitleg vatbaar.

Het doel van deze luchtreis waren de Kokoseilanden, in den Indischen Oceaan, en daaraan zou men zich moeten houden.

Uur na uur, steeds met dezelfde snelheid, terwijl de weinige spandraden aan de machine een hoog, helfluitend geluid lieten hooren, en de schroef onzichtbaar was door de ontzaglijke snelheid waarmede zij rondwentelde, doorkliefde de Typhoon de lucht.

Het was zes uur op het horloge van Brand, en minstens acht volgens den breedtegraad, toen Raffles de oogen opsloeg, dadelijk klaar wakker was, de dekens van zich afwierp, overeind kwam zitten op den rand van de lage brits, en zich uitrekte.

Hij keek even glimlachend naar Henderson, die nog altijd vast sliep, met half geopenden mond, en zoo vervaarlijk snurkend, dat het bijna boven het geroffel van den motor uitklonk, ging door het lage deurtje, klopte Brand op den schouder, die glimlachend naar hem opzag, raadpleegde snel de kaart, het compas en den hoogtemeter, en schreeuwde toen aan het oor van den jongeman:

„Ga jij nu maar slapen, je kunt je oogen nauwelijks meer open houden! Ik neem je plaats over. Maak Henderson nog maar niet wakker, hij heeft nog wel een paar uren rust verdiend!”

Reeds had hij het kleine wiel gegrepen, en Brand stond op, ging door het lage deurtje, ontdeed zich haastig van den dikken jekker, wierp zich op de krib, en sliep nog geen halve minuut later, met gesloten vuisten, als lag hij op het beste donzen bed van een duur hotel.

Een half uur daarna werd Henderson wakker, raadpleegde verschrikt het horloge, dat hij aan den wand van het vliegtuig ter hoogte

van zijn hoofd had opgehangen, en bromde voor zich heen:

„Een schandaal! Ik heb mij verslapen! Het is waarachtig al bij zevenen! Ik zal spoedig voor het ontbijt gaan zorgen!”

Hij stond vlug op, en verfrischte zich een weinig, want al was het vliegtuig niet te vergelijken met de afdeeling van een luxe-trein, er was toch genoeg water aan boord, om er zich het gelaat en de handen mee te kunnen wasschen, boven een soort van fonteintje, of vaste waschtafel, die zich naast den kombuis bevond.

Toen haastte hij zich naar zijn oventje, ontstak het, haalde eieren te voorschijn, ontbijtspek, en alles wat er noodig was om een heerlijk, Engelsch ontbijt tot stand te brengen.

Twintig minuten verstreken. Toen was Henderson gereed, en met een breeden grijns op zijn goedig gezicht nam hij het alluminium bord op, benevens de kop heete thee, liep voorzichtig een weinig gebukt door het smalle gangetje, betrad de stuurhut, en schreeuwde aan het oor van Raffles, alsof hij een butler was, die zijn meester in diens woning te Londen kwam bedienen:

„Uw ontbijt, mylord!”

Raffles zag hem even aan, en riep terug:

„Neem jij nu maar even de besturing over, Henderson! Dat spiegelei zal goed smaken, al breng je het mij dan ook om elf uur in den morgen!”

De reus liet van ontsteltenis bord en kop bijna uit zijn handen vallen, terwijl hij schreeuwde:

„Neem mij niet kwalijk mylord, maar dat lijkt mij na onmogelijk! Ik heb mijn horloge van mijn grootvader geërfd, het heeft mij nog nooit in den steek gelaten, het loopt in de maand geen halve minuut achter — en . . .”

„En hoe laat staat het nu op jouw horloge, James?” vroeg Raffles glimlachend.

„Nauwelijks acht uur, mylord!”

„Dan loopt het ook voortreffelijk, mijn vriend!” stelde Raffles hem gerust.

„Het loopt voortreffelijk, en het scheelt drie uren?” riep Henderson op een toon van ongehoof.

„Natuurlijk! Want wij zijn sedert ons vertrek uit New-York ongeveer boven het midden van den Atlantischen Oceaan gekomen, dat wil zeggen omstreeks dertig graden oostelijker! Over die lengte zijn wij de zon als het ware tegemoet gereisd, en daar dertig graden gelijk staat met een verschil van drie uren . . .”

Henderson zou zich zeker achter het oor hebben gekrabd, als hij zijn handen niet vol had gehad. Nu vergenoegde hij zich er mede, droevig het hoofd te schudden, en te stotteren:

„Ik vrees dat ik het nooit zal onthouden, mylord! Maar dan is er iets niet in orde met de zon, daar blijf ik bij! Een horloge van mijn grootvader, dat geen halve minuut achter loopt in de maand . . .”

En pruttelend zette hij bord en kop op een soort van zijtafeltje, tegen het tusschenschot aangebracht, naast de smalle deur, schoof zich op de plaats van Raffles, hetgeen niet zoo heel gemakkelijk was, want Henderson woog 110 Kilo, en nam het stuurrad van zijn meester over.

Raffles wierp een laatsten blik op de kaart, verzette haar een weinig, riep den reus in het oor, dat hij de zon slechts tegemoet behoefde te vliegen, en ging toen zijn eenvoudig ontbijt nuttigen, dat hem beter smaakte dan het in langen tijd gedaan had.

Door de kleine zijraampjes zag hij neer op de golven, die geleken op lage, nauwelijks zich welvende heuvels van smaragd, en verdiepte zich toen in de lezing van een der weinige boeken, die het bibliotheekje aan boord rijk was.

Het waren de Samenspraken van Erasmus.

Wel moest deze man een raadselachtige inborst hebben, die zich verdiepen kon in de filosofische mijmeringen van dien Nederlandschen wijsgeer uit de middeleeuwen, terwijl hij zich boven den Oceaan voortbewoog met een snelheid van bijna 600 kilometers in het uur, met een vliegtuig, dat bij een val reddeeloos verloren moest zijn, en terwijl de ledereen valiezen in het kleine berghok een fortuin bevatten van bijna 600.000 dollars, dat hij in den loop der laatste maanden goeden buit had verklaard.

Zonder dat zich iets bijzonders voordeed verstreek een uur. Brand werd weder gewekt, Raffles nam rust, Henderson bleef de machine besturen, de zon beschreef haar boog aan het zenith, schijnbaar veel sneller dan gewoonlijk, de dag zou voor de luchtreizigers bijna zes uren korter zijn dan voor alle aardbewoners, die zich niet van hun plaats bewogen, de zon daalde naar de kim, achtereenvolgens gebruikten de drie mannen het eenvoudig midagmaal, en toen de schemering begon te vallen, toen reeds de onderkant van de zonneschijf de golven in het westen scheen te raken, kwamen reeds aan den oostelijken kim de Kanarische eilanden in het gezicht.

In minder dan negen uren had de Typhoon dien afstand afgelegd, waarover de snelste stoomschepen op zijn minst zeven dagen zouden doen!

En nog werd de snelheid van het vliegtuig opgedreven, en het gierde nu als een projectiel door de lucht met de fabelachtige snelheid van zevenhonderd vijf en dertig kilometer, want Raffles, die wel wist dat hij op zee onmogelijk kon neerstrijken, wilde nog voor het vallen van de duisternis de Kanarische eilanden hebben bereikt.

Hij zat nu zelf aan het stuurwiel, en liet de vliegmaschine een halve streep zuidwaarts aanhouden, recht op een der kleinste en het meest westelijk gelegen eilanden van de groep aan, Hierro geheeten. De voornaamste plaatsen zijn Pinar in het zuiden en Valverde in het noorden.

Ofschoon de schemering snel viel waren nog zeer duidelijk de omtrekken van het eiland te onderscheiden, dat den vorm heeft van een onregelmatigen driehoek, de bevallig wuivende palmen, de witte huizen, die overal lagen verspreid, en de rand van wit schuim om het geheele eiland heen. Dat was de branding die tegen de verraderlijke klippen klotste.

Het was echter niet hier dat Raffles wilde landen, want daartoe was hem het eiland te druk bevolkt. Hij had het slechts uitgekozen bij wijze van vizierkorrel, en zijn eigenlijk doel lag nog een paar mijlen verder, een klein eilandje van de groep, slechts door inboorlingen bewoond, en waar hij eenige uitstekende landingsterreinen wist.

Met onverminderde vaart vloog de vliegmaschine op duizender meter hoogte over Hierro heen, in iets meer dan zeven minuten, dan nog een breede zee-arm, een plotselinge daling, de vaart werd zeer aanzienlijk verminderd, „omdat je anders glad over het eiland zou heenschuiven“, gelijk Henderson misschien niet geheel ten onrechte opmerkte, en in een bevalligen zweefval daalde de Typhoon, en streek neer op een soort van tafelberg, bijna volkomen vlak, ruim een kilometer lang, en tweehonderd meter grootste breedte.

De machine liep haar vaart uit, haar spoor werkte als rem, en tenslotte stond zij stil, omstreeks tweehonderd meter van den rand af, en terwijl de duisternis reeds bijna volkomen was.

Raffles had den motor reeds eenigen tijd te voren afgezet, en hij kon dus verwachten, dat het neerstrijken van den reuzenvogel on-

opgemerkt was gebleven. Trouwens, hij wist dat de inboorlingen van de Kanarische eilanden tot een goedig slag menschen behooren, die alleen maar nieuwsgierig zouden zijn en hun zeker geen kwaad zouden doen. Zij hebben zich tamelijk sterk vermengd met de Spaansche overheerschers, en van het oorspronkelijk wilde ras is weinig meer overgebleven.

Aanstands stapten de drie reizigers uit, en alle voorbereidselen werden genomen, om op dit bergplateau den nacht door te brengen.

Een blik op de lucht overtuigde Raffles dat het weder schoon zou blijven, zelfs al is het waar, dat stormen in deze overigens door de natuur zoo rijk gezegende streken dikwijls plotseling komen opsteken, en van ongekende hevigheid zijn, hetgeen wordt toegeschreven aan de dichte nabijheid van den Golfstroom.

En wel moest men hopen dat het weder goed zou blijven, want het volkomen kale bergplateau leverde geen enkele beschutting op, geen boom, geen struik zelfs.

De draagbare tent werd naar buiten gehaald en opgezet, en daar Raffles liever geen vuur wilde ontsteken, werd het avondmaal met behulp van electriciteit gereed gemaakt. Den volgenden dag zou de motor wel weer zorgen, dat de dynamo nieuwen stroom kreeg.

De pijpen werden na den maaltijd ontstoken, maar spoedig deed de behoefte aan rust en slaap zich gevoelen. De drie mannen strekten zich op hunne dekens uit, en sliepen bijna onmiddellijk in, zonder vrees voor onaangename stoornissen, waaraan zij in New York maar al te vaak hadden blootgestaan.

De zon was den volgenden dag nauwelijks opgegaan of zij werden bijna tegelijkertijd wakker, en dadelijk gingen Raffles en Brand zich verfrischen in den bergstroom, die op een paar honderd meter afstand van de rotsen klaterde en hier en daar kleine vijvers vormden, en toen was het de beurt van Henderson die intusschen de machine had moeten bewaken.

Maar er deed zich niets bijzonders voor, het eiland leek wel uitgestorven te zijn.

Dat was echter niet het geval, want toen de drie mannen naar den rand van het plateau liepen, zagen zij heel in de diepte, hoe een paar dozijn inboorlingen zich gereed maakten, met hun prauwen in zee te steken, ter vischvangst. In een lieflijk dal waren de toppen van eenige hutten te zien, uit bamboe en palmladeren opgetrokken, en hier en daar

krinkelde een rookwolkje in de stille lucht omhoog.

Alles ademde daar geluk en vrede, de lucht was bezwangerd met de geuren van tropische bloemen, vanille en mimosa, en boven dat alles welfde zich een azuurblauwe hemel, strak uitgespannen, zonder een enkel wolkje.

„Hier zou ik willen blijven,” zeide Brand droomerig, terwijl hij zijn blikken liet wijden over de andere eilanden, die vaag zichtbaar waren in de verte.

„Misschien zou ik dat ook wel willen, als ik niets anders te doen had,” zeide Raffles op drogen toon, „maar het Leven roept mij nog altijd, ik heb plichten te vervullen, en ik zal mijn arbeid blijven verrichten, totdat de ouderdom, de last der jaren het mij onmogelijk maakt. Of dan alles ten goede veranderd zal zijn, ik betwijfel het, Brand, maar niettemin, het zal niet gezegd zijn dat ik op mijn manier niet het mijne heb bijgedragen om rechtvaardigheid te doen zegevieren! Voor iedereen de mogelijkheid, iets beter te leven dan een beest. Voor iedereen brood, zon, licht en lucht! Voor iedereen het vooruitzicht, dat zijn kinderen niet zullen opgroeien in de walgelijkste armoede en ellende! Is het te veel verlangd? Ik geloof het haast niet! Nu in elk geval, voor mij geen rust, geen natuurschoon,

geen Kanarische-eilanden, om kort te gaan, voor ik mijn klein aandeel heb bijgedragen!”

Brand zeide niets, en bleef zwijgend over de zee staren, die hier van verrukkelijk blauwe kleur was, en zoo doorschijnend, dat men tot op drie meter diepte den bodem kon zien.

Hij zuchtte eens, — en toch zou hij er niet aan denken, deze schoonheid te verkiezen boven het rusteloze leven aan de zijde van dien wonderlijken man, die zulk een schoone utopie nastreefde.

Men bleef nog omstreeks een kwartier genieten van het onvergankelijk schoone schouwspel, en zelfs Raffles scheen zich met moeite los te rukken van deze gebenedijde plek, waar het klimaat bijna altijd zomersch is, zonder de schroeiende hitte van het vaste land van Afrika, waar men tweemaal, soms zelfs drie keer per jaar kan oogsten, waar de zeldzaamste planten en bloemen in ongehoorden overvloed uit den bodem opschieten, en waar het leven voortglijdt, als ware het een droom.

Een ontbijt van eieren, visch, ham, geroosterd brood, en thee was het afscheidsmaal, alles werd weder ingeladen, en de Typhoon verhief zich opnieuw in de lucht, zonder dat de drie mannen ook maar een enkelen inwoner van nabij hadden gezien.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Boven Tidikelt.

Raffles hoopte geheel Afrika te kunnen doorvliegen voor de zon opnieuw zou ondergaan. Hij wist dat hij een gevaarlijke onderneming begon, want was een val boven den Oceaan reeds uiterst gevaarlijk, wanneer niet toevallig een schip in het gezicht was, — een gedwongen landing in de woestijnen van Igid, de verschrikkelijke Tanesruft, Gobi, of Arib was zoo mogelijk nog erger.

Want hier strekt zich de woestijn uit over duizenden kilometers, slechts doorkruist door de karavaanroute, waarnevens zich zelfs geen inboorling zal wagen, waar geen boom verfrissching biedt, waar binnen weken reizens geen bron te vinden zou zijn, en waar de oasen zoo zij al aanwezig zijn, op zeer verre afstanden van elkander liggen.

Het is waar, hij zou een grooten boog kunnen maken, over Marokko, Algiers en Egypte heen, maar dat zou den tocht op zijn minst met acht uur verlengen, en Raffles had haast, zich van zijn schatten te ontdoen.

Bij het terugkeeren was het iets anders! En reeds had hij zich voorgenomen, bij die gelegenheid een weinig rond te dwalen, en persoonlijk eenige zaken te gaan onderzoeken, die hem steeds het grootste belang hadden ingeboezemd, zaken welke men moet gaan bestudeeren in het hartje van het land der Touaregs, zoo vol geheimzinnigheden, en nog bijna geheel onbekend. Want van geheel Afrika is ternauwernood een twintigste deel doorvorscht, en wat de binnenlanden voor wonderen bevatten, geen blanke die het weet! Sommigen zijn daarheen vertrokken en nimmer keerden zij terug. Onverbiddeijk heeft de woestijn haar geheimen weten te bewaren.

Dan zouden er echter bijzondere voorzichtigheidsmaatregelen noodig zijn, de gasreservoirs moeten worden bijgevuld, er moesten zeer dunne kleederen gekocht worden, tropenhelmen, alles wat er noodig was om zulk een onderzoekingstocht zonder al te groote gevaren op touw te kunnen zetten.

Thans echter was het zijn plan, zoo snel de machine maar wilde gaan, dwars over Afrika te vliegen, ook al moest hij zich daarbij boven de barre woestijnen wagen, waar slechts de kameel kon leven, en waar men elkander vermoordde om een druppel water.

Brand zat als eerste achter het kleine stuurwiel, nadat Raffles hem de route had aangeduid.

Zanzibar zou het einddoel van den tocht zijn, de levendige haven op de oostkust van Afrika. Men zou daar op het strand neerstrijken, en den daarop volgende dag zouden nog slechts zes of zeven uren vliegens de drie koene mannen scheiden van de Kokoseilanden.

Brand koos dadelijk een groote hoogte, liet de Kanarische eilanden in de letterlijke beteekenis van het woord links liggen, en hield op de Afrikaansche kust aan, ter hoogte van Surra.

En reeds een half uur later doemde de bergachtige kust op, en Brand moest dien keten op een hoogte van bijna 2000 meter overvliegen.

En reeds aanstonds strekte zich de gele woestijn eindeloos ver uit voor de blikken der luchtreizigers.

De machine volgde getrouw den oever van de Sakiel-el-Hamra, den voornaamsten stroom in dit gebied, en die talloze zijtakken voedt, die dit gedeelte van Afrika vruchtbaar maken.

Tot hier heeft de Spaansche invloed zich uitgestrekt, maar reeds toen dit avontuur van Raffles plaatsvond, begonnen de Inlanders zich te roeren, en werden de eerste verschijnselen zichtbaar van dat heftig verzet, dat sedert eenigen tijd is uitgelaaid, onder leiding van Abd-el-Krim en dat wellicht eenmaal zal leiden tot de algeheele verdrijving van de Spanjaarden uit Afrika, ondanks de hulp der Franschen.

De snelheid van de Typhoon was spoedig tot het uiterste opgedreven, en het duurde geen uur, of men zag niets meer van de rivier, de

zijstroomen werden schaarscher, de bewoonde plaatsen werden steeds minder talrijk, en de eigenlijke woestijn begon.

De Typhoon vloog boven Hammada, en steeg nog meer, want zij zou aanstonds over het gebergte van Aïn Berka moeten vliegen dat hier als het ware de woestijn in het noordwesten afsluit. Over dit gebergte voert de karavaanweg naar het zuiden, waaraan talrijke kleine plaatsjes gelegen zijn, en die niet recht doorloopt, maar de oasen opzoekt, die onontbeerlijk zijn voor den reiziger.

Het is de woestijn, maar het is er om zoo te zeggen nog slechts de voorhof van, een paradijs in vergelijking met wat dengeen wacht, die zich oostelijker waagt, alware het slechts een paar dagreizen, en dien karavaanweg verlaat.

Raffles tuurde door een van de raampjes, en voor een kort oogenblik kon hij dien beroemden weg die reeds genoemd wordt in de boeken van Plautus, overzien.

Van een echten weg had het al zeer weinig, en eigenlijk was er ook in het geheel geen weg! Waar men hem aan kon onderscheiden, dat waren enkele afstandpalen, dat waren de oasen, ver uiteen gelegen, soms alleen maar bestaande uit een kleine bron, en zes, acht palmboomen, en dat waren de geraamten van kameelen, paarden en muilezels, al te vaak ook van menschen, die langs dien weg waren omgekomen, en wier gebeente door de blakende, meedoogenloos brandende zon werden gebleekt.

Heel in de verte meende hij een zilveren nevel te zien op dien weg, waarin kleine gedaanten bewogen, het was zeker een karavaan, die naar het zuiden trok.

En reeds viel er niets meer te ontdekken, niets dan donkergeel zand, heuvelen van zand, gebergten van zand, dat in de verte geleek op koper, en waarboven een soort van mist hing.

Hierboven hadden de luchtreizigers weinig last van de hitte, maar zij begrepen wel dat het daar beneden verschrikkelijk moest zijn. en nog stond de zon lang niet in het zenith!

De uren verstreken. Het gebergte lag reeds lang achter hen. Reeds waren zij den tweeden karavaanweg gepasseerd, die gedeeltelijk evenwijdig loopt met den eerste en zich bij Bel Abbas in het noorden splitst.

Van de hoogte waar de vliegmaschine zich toen bevond, ruim 1000 meter, kon men drie oases tegelijk zien, en toen plotseling niets meer.

De drie reizigers waren de grens genaderd

van het gebied van Tanesruft, daar waagt zich geen sterveling, wanneer het niet dringend noodzakelijk is, en zelfs dan nog alleen met een huivering. Er liggen eenige kleine plaatsen, maar ver uit elkander, en voor de vliegmaschine strekte zich een ruimte uit van 1000 kilometer, waar als het ware geen grasje groeide.

Raffles, die op de kaart zorgvuldig den afgelegden weg gevolgd had, trad naast Brand, en riep hem in het oor:

„Zij kan nog wat vlugger loopen! Drijf de snelheid tot het uiterste op! Ik vrees dat het weer gaat veranderen, en als het eenigszins mogelijk is, moeten wij de bui trachten te ontloopen. Als ik mij niet bedrieg is er een Samour op komst, en je weet wat dat te beteekenen heeft. Die verschrikkelijke wervelstormen bereiken vaak een hoogte van 2000 meter, en wee den karavaan, die er door wordt overvallen! Mensch en dier worden levend onder het zand begraven!”

Brand wierp een verschrikten blik door het kleine zijvenster naar buiten.

De zon scheen nog in vollen luister, maar in het zuiden was nu een kleine, koperkleurige wolk zichtbaar, die scheen te naderen, en met verschrikkelijke snelheid in grootte toenam, terwijl zij tevens van kleur veranderde en van een groenachtige loodkleur werd. Een kudde wilde kameelen, bijna twee honderd stuks, kwam in een wilden galop aanrennen, als bezeten door een vreeselijken angst, en verdween in noordelijke richting. Een vlucht roode ibissen steeg op van achter een terreinplooi, en klapwiekte krieschend weg. Het zand scheen levend te worden en er liepen rillingen over, als over een stilstaand water, wanneer er onverhoeds een bries overheen strijkt.

En de machine ondervond nu en dan een eigenaardigen schok, alsof zij eensklaps door een reuzenhand werd aangegrepen, die haar oplichtte en plotseling liet vallen.

„Luchtgaten!” zeide Raffles lakoniek.

Hij boog zich voorover, wierp een blik op den snelheidsmeter, en zag dat de machine inderdaad onmogelijk harder kon loopen dan zij nu deed.

De loodkleurige wolk had gezelschap gekregen, als bij tooverslag scheen de heele zuidelijke gezichtseinder met dergelijke wolken bedekt te zijn. Het zand begon te kolken als ware het een zee, er vormden zich kraters, waarvan de wanden steeds hoger werden, en met razende snelheid rondwentelden, het zand vormde zich tot een ontzaglijke zuil, die

wel vierhonderd meter hoog werd, en aan den voet niet door honderd mannen te omspannen zou zijn geweest, die zuil draaide op haar eigen spil, met een snelheid als iederen beschrijving te boven gaat, verplaatste zich al draaiend over een grooten afstand, en plofte dan neer, terwijl de grond dreunde onder het geweld van die duizenden tonnen zand, die door den wervelstorm omhoog waren gevoerd.

De zon was verdwenen, eensklaps, alsof er een gordijn voor was neergelaten, en met angstwekkenden spoed kwamen de dreigende wolken naderbij, die nu reeds meer dan de helft van het firmament bedekten.

„Het wordt een van de verschrikkelijkste stormen, waarvan ik heugenis heb!” zeide Raffles ernstig, terwijl zijn gelaat zich verstrakte. „Wij kunnen onmogelijk in dezelfde oostelijke richting doorgaan, want naar het schijnt, vliegen wij den orkaan juist tegemoet. Wat wij hier zien zijn nog slechts uitloopers. Een onbeteekenend briesje.”

„Zullen wij landen?” schreeuwde Brand, die met moeite het stuur meester scheen te blijven.

„Dat zou gelijk staan met onzen onmiddellijken ondergang!” riep Raffles terug. „Henderson, kom hier, en neem de plaats in van mijnheer Brand! Ik vertrouw volkomen op je stuurmanskunst, mijn jongen, maar thans zijn de reuzenvuisten van onzen vriend noodig, om de machine te kunnen besturen! Houdt naar het noorden, Henderson, en laat haar voor den storm wegvluchten zoo gauw ze maar kan. Wij kunnen slechts hopen, dat wij niet worden ingehaald en gode bevolen.”

Niet zonder moeite verwisselden Brand en Henderson van plaats want reeds werd het toestel heen en weer geworpen, alsof het een schip was dat op huizenhooge baren dobberde, en toch bevond het zich nog niet te midden van den storm!

Henderson greep het stuurwiel met vaste hand, en het volgende oogenblik beschreef de machine een grooten boog, en het compas, dat zonderlinge sprongen maakte, onder den invloed der magnetische storingen, wees nu naar het noorden.

Maar met zooveel razende snelheid naderde de wervelwind, dat het de vraag mocht heeten, of de „Typhoon” de overwinning zou kunnen behalen, en tijdig de vlucht zou kunnen nemen voor die andere typhoon, die zooveel machtiger was!

De snelheid was tot het uiterste opgedreven.

En toch liep de machine ten hoogste drie

honderd kilometer! Dat was het gevolg van een uiterst krachtigen tegenwind, die sedert eenige oogenblikken uit noordelijke richting was komen blazen, en die ieder oogenblik dreigde, de vliegmaschine, niet meer dan een veertje in de worsteling der elementen, ten val te brengen.

Henderson liet de machine klimmen tot op een hoogte van 1500 meter, hij wilde nog hooger stijgen, om boven die noodlottige wolken te komen, die met den dood dreigden, maar vruchteloos waren zijn pogingen. Het was alsof een reuzenvuist zwaar drukte op de draagvlakken, en belette, dat het toestel hooger steeg.

En dalen was in deze omstandigheden nog veel gevaarlijker, want bevond zich eenmaal het toestel in een dalende lijn, dan bestond de mogelijkheid, dat de storm het tegen den grond zou drukken, en het als een klein vliegtje zou verpletteren.

In minder dan vijf minuten was het zoo donker geworden, dat het volkomen onmogelijk was, iets van de aarde te onderscheiden.

De drie luchtreizigers waren omgeven door een soort geligen mist, met reusachtige zwarte kolken erin, die zich snel bewogen, zich telkens verplaatsten, en zich op de vliegmaschine schenen te werpen, om ze in haar woeste vaart mede te sleuren.

Haar schouwspel was angstwekkender dan eenige storm, dien de drie mannen nog ooit op zee hadden beleefd, en toch waren zij getuige geweest van de verschrikkelijke Taifoens in de Chineesche Zee en de Passaatstormen in den Indischen Oceaan. Het zand werd zoo hoog opgeworpen, door een alles overweldigende kracht dat het door de kleine openingen der vliegmaschine binnendrong, en toch bevond die zich op een hoogte tusschen de twaalf en de vijftienhonderd meter.

Het sterke gebinte kraakte, de weinige spandraden leken ieder oogenblik te zullen knappen, en nu en dan was het alsof de schroef stilstond, machteloos om in dien hoos van zand en storm haar werk te doen.

Als een afschrikwekkend monster wierp de storm zich op het vliegtuig, en scheen het voor zich uit te drijven alsof het een dor blad was. Hier moest iedere menschelijke kracht het afleggen, hier bezweek het menschelijk genie voor de oerkracht van de vertoornde elementen, en de drie mannen konden niets anders doen dan gelaten hun lot afwachten, dat zij niet langer in handen hadden.

Zoo heftig waren de schokken, die van alle

kanen het vliegtuig teisterden, dat zelfs Henderson zich tot het uiterste moest inspannen, om het stuurwiel meester te blijven, dat hem uit de handen dreigde te worden gerukt.

Een oogenblik leek het alsof die Samoun plotseling ging liggen, maar het was alsof hij slechts adem had geschept, om met nieuwe krachten te kunnen losbarsten. Brullende krachten vervulden de lucht alsof er een heirleger duivelen de machine omgaf, die den spot dreeven met de drie zwakke menschen, die het gewaagd hadden, deze geheimzinnige streken vol gevaarlijke geheimen te bezoeken.

Bijna een half uur lang werd de vliegmaschine zoo voortgezweept, in een richting, die over het algemeen noord-oostelijk was. Henderson kon niets anders doen dan zich inspannen om de machine in de goede richting te houden, want een dwarsche windstoot zou haar onmiddellijk verderf hebben beteekend.

En eindelijk na een half uur, dat eindeloos scheen, kwam het den reizigers voor, alsof de Samoun zich even spoedig legde, als hij was komen opsteken.

De kleur van de lucht die hem omgaf veranderde, het zand steeg niet meer tot op die duizelingwekkende hoogte, de inktzwarte kolken leken af te drijven, en plotseling verscheen hier en daar tusschen de lijkkleurige wolken een klein stukje blauw, dat hen met hoop vervulde.

Wel was de wind nog hevig, maar toch viel het Henderson al wat gemakkelijker, de vliegmaschine in de lucht te handhaven.

Raffles en Brand hadden al dien tijd geen woord gesproken. Het zou trouwens onmogelijk geweest zijn om zich verstaanbaar te maken, boven het loeien van den storm uit, en het geratel van de schroef.

Toen de storm afnam tot een stevigen wind, toen deze zich legde tot een harden bries, vroeg Brand tenslotte met een stem die nog trilde van schrik en ontroering:

„Waar zouden wij thans zijn? De storm moet ons ver uit de richting hebben gedreven.”

„Zeer ver, Brand!” antwoordde Raffles ernstig. „Uit vrijen wil zou ik hier zeker nooit gekomen zijn, geloof ik, tenminste niet onder deze omstandigheden! Ik denk dat de machine zwaar geleden heeft, en ik durf niet verder gaan, alvorens wij haar hebben hersteld.”

„Welnu, laten wij dan zoo spoedig mogelijk trachten te dalen, en die herstellingen aanbrengen!” riep Brand uit. „Wij hebben immers reserve deelen genoeg aan boord, een

kleine smidse, en de noodige werktuigen om reparaties te doen!”

„Dat is het juist, als het kon wilde ik hier liever niet landen!” hernam Raffles, een blik naar buiten werpend, nadat hij het raampje had ontdaan van de laag vochtig zand, die er zich op had vastgezet.

Op een afstand van nauwelijks twintig kilometer verhief zich een grillig gevormd gebergte, dat een zeer langen keten scheen te vormen, en zich uitstreekte zoover het oog kon zien.

De vliegmaschine vloog boven onregelmatige rotsen, van een grillige gedaante, die zich verhieven tot op een hoogte van zestig of zeventig meter boven de woestijn.

Meer in het zuiden, naar den kant van den bergketen, waren dichte bosschen zichtbaar, doorsneden door een kleine rivier, waarvan de oorsprong niet te zien was, maar die zeker haar bron had op die hooge, geheimzinnige bergen, die aan de vliegmaschine den doortocht schenen te willen versperren.

Brand had Raffles vragend aangezien, en hernam nu:

„Maar waarom niet? Waarom zouden wij niet landen?”

Raffles gaf niet rechtstreeks antwoord, maar wees voor uit door het kleine raampje, en vroeg toen:

„Zie je gindschen bergketen? Weet je welke bergen dat zijn?”

„Ik weet het niet, Edward! Ik heb ieder besef van richting en plaats verloren!”

„Dat is de Tasili-Ahaggar! Dat is de onmetelijke bergketen, die het geheimzinnige land van Hoggar of Ahaggar afsluit van het gebied der Touaregs. Weet je wat dat beteekent, Brand? Dat beteekent dat wij ons op het oogenblik bewegen boven een gebied, dat nog nimmer door eenig reiziger doorgesocht is, dat geen enkele westerling kent, en dat gehuld is in een waas van mystiek, dat nog nooit is verdreven. En de Touaregs die hier wonen, zijn niet die van Tidikelt, van het plateau van Muydir of van Tademaït! Die zijn ongetwijfeld wreed, vijanden van den blanke, maar het zijn lammeren, vergeleken bij de stammen, die aan deze zijde van het gebergte wonen, dat tot dusverre tot afsluiting heeft gediend van het land van Hoggar, en waarover nog geen enkel Europeaan het gewaagd heeft, heen te trekken. Misschien zijn er toch wel geweest, maar geen hunner heeft kunnen terugkeeren, om het verhaal van zijn wedervaren te doen!”

„Maar deze streek is door de geleerden

steeds als onbewoond beschouwd!" riep Brand uit. „Aan deze zijde van de Tasili-Ahaggar zou zich slechts de barre woestijn bevinden, onbewoonbaar voor mensch en dier!"

„Je ziet dat het anders is!" antwoordde Raffles, terwijl hij met een gebaar naar buiten wees.

En inderdaad, daar beneden geleek het meer op een aardsch paradijs, dan op een zandvlakte zonder einde! Overal wuifden palmen, overal kabbelde water. Hier en daar zag men bebouwde akkers, en zelfs meende Brand huizen te zien en andere gebouwen, wit of rose, en van een vorm, die hem volkomen onbekend toescheen.

Hij zag Raffles vragend aan, die zelf vol belangstelling naar omlaag keek en riep toen uit:

„Maar dat lijkt daarginds wel een geheele stad te zijn!"

„Ik deel je verwondering, Brand! Want dat is daarginds een stad, en wel een stad, die bij geen enkele aardrijkskundige bekend is, die op geen enkele kaart staat vermeld! En wie weet leiden de bewoners van die stad hetzelfde leven, dat zij vijfduizend, misschien wel tienduizend jaren geleid hebben. En waarom ook niet? Waarom zouden er nog niet plaatsen op de aardbol zijn, waar ons zoo veel geprezen westersche beschaving nog niet is doorgedrongen, en waar het leven duizenden jaren is voortgeleden, ik zal niet zeggen vreedzaam, want de strijd is den mensch aangeboren, maar dan toch buiten den invloed van het westen, zoodat alle gebruiken, gewoonten, kleeding en godsdiensten nog juist zoo zijn, als zij tienduizenden jaren geleden waren."

„Zullen wij het onderzoeken, Edward," riep Brand met schitterende oogen uit.

„Neen Brand, nu niet!" antwoordde Raffles ernstig, „dat durf ik niet wagen met een machine, die ik eerst grondig moet onderzoeken, daar zij zeer veel geleden zal hebben van den storm. Eerst moeten wij dat hooge gebergte achter ons hebben, dat dit geheimzinnige land afsluit, als een onoverkomenlijke val, en daarna pas, maar nog liever na onzen terugkeer van het Kokoseiland, kunnen wij dit wonderlijke land eens gaan bezien."

En Raffles ging het smalle deurtje door, en schreeuwde Henderson in het oor:

„Wij moeten over gindsche bergen heen, Henderson, laat haar klimmen!"

Maar Henderson maakte een gebaar van wanhoop, en schreeuwde terug:

„Dat probeer ik al tien minuten lang, my-

lord, maar zij doet het niet! Er is iets met de stuurinrichting niet in orde! Misschien zijn de draden verward. Ik kan haar wel naar beneden krijgen, maar dan niet meer naar boven!"

Onmiddellijk begreep Raffles het gevaarlijke van dien toestand!

Een blik op den hoogtemeter toonde hem dat het vliegtuig zich thans bevond op een hoogte van iets minder dan duizend meter.

Die bergen daarginds echter waar de machine thans in pijlsnelle vaart recht op toevloog, verhieven zich meerendeels op een hoogte van 4000 meter en hooger, want hunne toppen waren met sneeuw bedekt! Nog vijf minuten, en dan zou misschien de Typhoon tegen die sombere rotsmassa's verbrijzeld worden!

Raffles begreep dat er snel gehandeld moest worden. De tijd ontbrak, en waarschijnlijk ook de gelegenheid, om tijdens de vlucht de trekdraden van het hoogtestuur te herstellen. De reizigers waren dus wel gedwongen, aan deze zijde te blijven van den bergketen, die nog geen blanke heeft kunnen of durven overtrekken.

„Sta op Henderson, je bent zeer vermoeid, ik zal trachten een landingsplaats te vinden!"

Inderdaad trilden alle spieren van den reus door de overmatige krachtsinspanning, en het werd tijd, dat hij werd afgelost.

Het weer was zoo plotseling veranderd, dat men zich nauwelijks kon begrijpen, hoe die strakblauwe lucht nog geen kwartier te voren versomberd was geweest door dreigende wolken, en hoe een razende storm het vliegtuig voor zich had uitgejaagd. De zon brandde als voorheen, en de Typhoon vloog nu over een lieflijk dal, van wonderbaarlijke pracht, waar alles vrede scheen te ademen.

Raffles begon met de snelheid van het vliegtuig tot het uiterste te beperken, in de hoop, nog ter elfder ure een doortocht te kunnen vinden dwars door dien ontzaglijken muur van basalt.

Maar spoedig bleek die hoop ijdel. De bergen stonden hier dicht aaneengesloten, niet de kleinste spleet was zichtbaar.

Raffles liet de machine een bocht beschrijven, — op nauwelijks honderd meters afstand van de meest vooruitspringende rotsgevaarten.

Hij bemerkte dat hij de machine gemakkelijk kon laten dalen, maar was zij eenmaal lager, dan was het ook onmogelijk, haar weer te doen stijgen, een noodlottige omstandig-

heid, die vooral in dezen toestand de grootste gevaren kon opleveren.

En overal strekten zich bosschen uit, waarin het landen tot de onmogelijkheden zou behooren, en in die bosschen waren wel kleine akkers, maar het zou levensgevaarlijk zijn, daarop te willen neerstrijken, over de hooge toppen der boomen heen!

De Typhoon was tot op vijfhonderd meter gedaald, en reeds begon Raffles er aan te wanhopen haar veilig op den grond te kunnen brengen, toen de steile rotswand plotseling overging in een soort van tafelberg, die beschouwd kon worden als een onmetelijk terras, met zachtglooiende wanden, en sporadisch begroeid met kleine palmen, die een schraal voedsel vonden in de rotsachtigen bodem. En hoe ongaarne hij het ook deed, Raffles begreep wel dat hij deze kans moest aangrijpen.

Hij liet de machine nog een vijftigtal meters dalen, en zette den motor geheel en al af.

Het rotsterras was op deze plek nauwelijks zestig meters breed, links daalde het naar het dal af, rechts verhief zich de bergwand, en de minste onvoorzichtige beweging kon de Typhoon óf in het ravijn werpen, of tegen den rotsmuur.

Reeds raakten de wielen den grond, zij botsten over den ongelijken bodem, waar zware rotsblokken verspreid waren, het onderstel kraakte in al zijn voegen, en toen zakte de vliegmachine als een aangeschoten vogel door het linkerwiel, beschreef een gevaarlijke wending, die haar tot dicht bij den rand van het ravijn bracht. Zoo dicht, dat een der draagvlakken er wel een meter overheen stak, — en toen belette gelukkig een tweede rotsblok dat zij nog verder afgleed. De Typhoon was tot rust gekomen, gehavend, maar nog levend!

En de drie avonturiers zetten den voet in het geheimzinnigste gedeelte van Hoggar, dat nog geen blanke had betreden, of levend had verlaten!

**Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.**

VIERDE HOOFDSTUK.

De Stad der Honderd Poorten.

Niet zoodra was de Typhoon tot stilstand gekomen of de drie mannen haastten zich hun toestand te gaan opnemen.

Het tafelland strekte zich uit over een lengte van ruim twee kilometers, en smolt schier onmerkbaar aan het andere einde weer samen met het ontzaglijke berglichaam. Op de breedste plaatsen mat het omstreeks honderd meter, en zestig op de plek waar de vliegmaschine als het ware was gestrand. Daar ter plaatse was dit monsterachtig groote terras naar schatting vierhonderd meter hoog, maar rechts verhief zich de rotsmuur tot op een hoogte van minstens 2000 meters steil en glad, zoodat een overval van dien kant, indien er al een te duchten mocht zijn, tot de onmogelijkheden behoorde. De terrasmuur, die naar het dal afdaalde echter, was veel minder steil, en zou desnoods wel te beklimmen zijn door stoutmoedige mannen, vooral omdat zij op talrijke plekken begroeid was met palmen en struikgewas, die steun boden aan den voet.

Maar ook alleen op deze plek was die helling tamelijk glooiend, want meer terug en verderop was zij al weinig minder steil dan die ontzaglijke muur van basalt ter rechter zijde, waarin zich hier en daar een smalle spleet vertoonde, ternauwernood breed genoeg om doorgang aan een mensch te verschaffen.

De vliegmaschine was gedaald op een plek die zich meer dan tweehonderd meter van het begin van het terras bevond, dat zich zoo te juister tijd had voorgedaan.

De drie reizigers konden van hier dus neerzien in de vallei, die zich aan hunne voeten uitstreckte, en zonderling was de tegenstelling tusschen de barre rots en al die weelde van bloemen, die zich aan zijn voet uitstreckte, zonder eenigen overgang. Een bosch van machtige boomen, van een buitengewone dikte, meerendeels baobabs, maar ook dadelpalmen, ontzaglijke kurkeiken, en mangots, strekte zich uit tot aan het einde, maar meer

naar het zuiden scheen het over te gaan in een vruchtbare vlakte, die zij reeds eerder gezien hadden, en die voor een deel bebouwd scheen te worden.

Door zijn kijker kon Raffles duidelijk de regelmatige vakken der akkers zien, waar maïs en andere graansoorten verbouwd werden.

Van huizen echter, was op het punt waar zij zich nu bevonden geen spoor te ontwaren.

Raffles liet zijn kijker langzaam weer zakken, na in alle richtingen te hebben getuurd en zeide op ernstigen toon tot zijn beide metgezellen, die zwijgend om zich heen zagen, als onder den indruk van iets geheimzinnigs, wonderlijks, dat zelfs uit het zwijgen rondom hen sprak:

„Wij mogen den hemel danken, vrienden, die ons heeft willen beschutten, toen de dood ons reeds aangrijnsde. Ik wil echter niet ontkennen dat onze toestand nog altijd hoogst gevaarlijk is, en ik stel dus voor allereerst onze dappere Typhoon te onderzoeken, die zich zoo goed gehouden heeft, want — het zal onmogelijk zijn, ons weder in veiligheid te brengen zonder de hulp van onze vliegmaschine! Er is hier iets in de lucht, ondanks de rust en de vrede die hier schijnen te heerschen, dat van gevaar spreekt, en dat mij met vrees vervult! Let eens op de grillige, wonderlijke vormen van die boomen, zoo zwaar en groot, als ik ze nog nooit zag, op het grimmige uiterlijk van die zwijgende bergen, waarop geen grasspriet wil ontkiemen, en op de zonderlinge stilte die ons omringt! Geen blaadje beweegt! Het is alsof zij van metaal zijn gemaakt, zoo roerloos hangen zij neder! Maar hoe stil het ook om ons heen is, er wonen hier menschen, menschen die nog onbekend zijn, maar stellig van een andere huidkleur dan de onze, en die ons als vijanden zullen beschouwen, als indringers, die zij zoo spoedig mogelijk ter dood moeten brengen. Aan het werk dus, en allereerst onze dappere machine hersteld!”

Het onderzoek begon, en het leidde tot de

treurige slotsom, dat er zeker eenige dagen gemoeid zouden zijn met het herstel van de machine.

Niet alleen was het onderstel geheel gebroken, en waren de aluminium buizen daarvan onherstelbaar vernield, maar ook het lederen wiel was reddeloos verwrongen, en daarenboven was de stuurinrichting defect, het uiteinde van een der draagvlakken was een weinig ontzet, en ook het staartvlak moest noodzakelijk opnieuw gericht worden.

Dat alles kon ongetwijfeld gedaan worden met behulp van de reserve-deelen, maar het zou op zijn minst wel drie of vier dagen vergen, want er was niet aan te denken, op het heetst van den dag te arbeiden terwijl de zon meedoogenloos brandde op het gloeiende rotsplateau, waar de schrale palmboompjes ternauwernood schaduw aan een woestijnrat zouden hebben geboden.

En toch moest er dadelijk aan het werk worden gegaan, zonder een oogenblik te verliezen!

Allereerst moest de machine wat verder op het terras worden gehaald, om te voorkomen dat een plotselinge rukwind haar geheel en al over den rand zou doen storten.

Het was een lastig werk, vooral omdat de hitte bijna ondragelijk was, en nadat de drie mannen erin geslaagd waren, de vliegmaschine zoo dicht mogelijk tegen den rotsmuur te plaatsen, moesten zij rusten, want ofschoon zij slechts in linnen broek en in hemd gekleed waren, liep het zweet hen bij stralen langs het lichaam.

Een van de rotsspleten bood een weinig schaduw, en het was daar, dat de drie reizigers den maaltijd gebruikten, bestaande uit wat scheepsbesluit, een slok water — wie had kunnen denken, dat zij zoo zuinig zouden moeten worden op dat kostbare vocht — en eenige gedroogde vruchten.

En daarop strekten zij zich op hunne mantels uit, op den harden grond, om eenige uren te rusten, en zich te herstellen van de ongewone vermoeienissen van de laatste uren.

De zon was reeds over hunne hoofden heengegaan, zij hadden twee uren vast geslapen, toen Raffles, die het meest vooraan lag, gewekt werd door een zonderling geluid, dat hij niet aanstonds kon thuisbrengen.

Het klonk als het verre gerommel van een onweer, of als een trein, die in den nacht over een viaduct dondert, en hij moest vrij lang luisteren, om den aard van het geluid dat steeds in kracht toenam, te onderscheiden, het

was het geluid van honderden trommen, die tegelijkertijd geroerd worden, niet met stokken, maar met de muis van de hand, zooals ook nu nog vele Afrikaansche stammen het plegen te doen.

Raffles kwam overeind zitten, zonder nog zijn beide makkers te wekken.

Bij het doffe tromgeroffel kwam zich nu een ander geluid voegen, dat klonk als het geloei van een kudde koeien, en tenslotte klonk het heldere, doordringende geluid van talrijke fluiten, afgewisseld met het luide geraas van bekkens, velen in getal, die met kracht tegen elkander worden geslagen.

En nu werd het geluid zoo krachtig, dat het ook Brand en Henderson deed ontwaken, die overeind kwamen zitten, zich de oogen uitwrepen, en elkander verbaasd aankeken.

„Wat is dat?” vroeg Brand, na eenigen tijd aandachtig te hebben geluisterd. „Droom ik nog? Wat is dat voor een barbaarsche muziek?”

„Je droomt niet, Brand!” antwoordde Raffles glimlachend. „Er beweegt zich ginds blijkbaar een optocht voort, en wij zullen zoo spoedig mogelijk eens gaan zien wat het is, maar daarbij de noodige voorzichtigheid in het oog houden.”

Allen waren in een ommezien buiten de smalle rotsspleet, waar zij den nacht hadden doorgebracht, en begaven zich nu omzichtig in de richting van waar het geluid van trommels en fluiten klonk.

Zij moesten daarbij het rotsplateau volgen, totdat zij niet verder konden, daar zij aan den uitersten rand waren gekomen, waar het terras zeer steil naar het dal afdaalde, — en daar doemde plotseling een even verrassend als wonderschoon en vreemd schouwspel voor hen op.

In de vallei, op ongeveer een kilometer afstand, en omgeven door een grillig gevormden muur van geweldige afmeting, lag een stad, die, dat wisten Raffles en Brand zeker, op geen enkele kaart ter wereld te vinden was, zelfs niet op de vroegste kaarten, welke de Romeinen tijdens hun wereldheerschappij lieten vervaardigen van alle streken, waarheen zij den Pijlenbundel en de Bijl, het symbool van hun macht en eenheid, hadden gedragen. De stad lag op een eenigszins heuvelachtig terrein, zoodat sommige straten een tamelijk sterke helling hadden, en besloeg een oppervlakte van ongeveer acht kilometer in het vierkant. De huizen lagen wijd uiteen en herinnerden sterk aan die uit het aloude Pompeï, hetgeen

zou moeten leiden, tot de veronderstelling, dat, duizenden jaren geleden, de Romeinsche indringer wel degelijk tot op deze plek was doorgedrongen, en er iets van zijn beschaving en zijn bouwkunst had achter gelaten.

De bouwstoffen waren verschillend. Sommige huizen waren van louter marmer opgetrokken, blauw en rood geaderd, andere van groote blokken graniet, kunstig bewerkt, enkelen van hout, met rose of witte verf bestreken, maar allen, op weinige uitzonderingen na, hadden zij hetzelfde platte dak, door een lage balustrade omgeven, dezelfde kolonnade voor het huis, dezelfde raamopeningen, en voor zijn binnenplaats die veel scheen te gelijken op het atrium der oude Romeinsche huizen.

Enkele gebouwen rezen hoog boven de andere op, en hunne koepelvormige daken glansden zoo fel in de morgenzon, dat het voor de oogen bijna niet te verduren was.

Het merkwaardigst was misschien wel de ringmuur, om de geheele stad heengebouwd, een geweldig bouwwerk, opgetrokken uit vierkant gehouwen blokken basalt, en zoo breed aan de kruin, dat vier strijd wagens daar elkander met gemak konden passeeren, terwijl hij aan den basis ruim vijftien meters breed moest zijn. Deze ontzaglijke ringmuur was op zijn minst vijf en twintig meter hoog, en op talrijke plaatsen onderbroken door reusachtige bronzen poortdeuren, tien meter hoog, en wel vijf meter breed.

Eén van die ontzaglijke poorten stond open, en uit die poort kwam nog altijd een eindlooze stoet van menschen te voorschijn, gehuld in sneeuw witte, of ook wel citroen gele gewaden, verschillend van snit, sommige afhangend tot aan de voeten en voorzien van wijde mouwen, om het middel dichtgesnoerd door een gouden gordel, andere weer uit weinig anders bestaande dan een rokje van blauw en wit gestreept linnen, dat reikte van het middel tot even boven de knie.

En tot zijn groote verwondering zag Brand, dat verreweg de meesten van die lieden niet gitzwart waren, of althans zeer bijzonder gebruid, zooals hij in dit gedeelte van Afrika had verwacht, maar van een eigenaardige soort olijfkleur, die nog het meest herinnerde aan den tint der mulatten, de oorspronkelijke halfbloeds van Cuba.

Voor al de mannen waren zeer schoon, groot, slank, breed van schouders en dun van middel, met gespierde ledematen, regelmatige trekken, groote en rechte neuzen, sommigen met

een klein kinbaardje, maar de meesten gladgeschoren. Eenigen, — en Raffles herkende in hen aanstands priesters en grootwaardigheidsbekleeders — droegen het zwarte, rijkelijk geoliede hoofdhaar, in twee groote krullen terzijde van de slapen, neervallende tot halverwege de borst.

Ook waren er onder hen soldaten, gewapend met een klein rond schild van geel koper, een spies met koperen punt, en een krom zwaard, dat, zonder schede, van een breeden gordel op de linkerheup afhing en waarvan het naakte lemme als zilver glansde in de zon. Zij droegen helmen van brons, versierd met paardestaarten, en een maliënkolder waarvan de schakels fonkelden als zuiver goud.

Muzikanten, vreemde, barbaarsche muziekinstrumenten dragend, schreden langzaam voort. Zij bliezen op ontzaglijke horens, zoo lang, dat zij ze onmogelijk alleen konden torsen, maar dat het voorstuk moest rusten op de schouders van een helper, en weder merkte Raffles in deze zonderlinge instrumenten een treffende gelijkenis op met de oorlogshorens der Thibettanen, zooals die thans nog in gebruik zijn. En hij verschoof naar een geschikt tijdstip het onderzoek van de belangwekkende vraag, hoe de bewoners van de streken ten noorden van het Chineesche rijk denzelfde vreemdsoortige instrumenten konden bezitten als de muzikanten in deze onbekende, duizenden jaren oude, vergeten stad, waarvan geen enkele bewoner van dien tijd het ooit gewaagd had, den gordel van hemelhooge bergen over te trekken, die hen van de buitenwereld scheidde. Hij had thans iets beters te doen, hij keek met de grootste aandacht naar dien wonderlijken optocht, die zich daar door het groene dal kronkelde, en een soort van weg scheen te volgen, die, langs den voet van het rötsteras heen, naar een groote open plek in het woud scheen te voeren.

De drie mannen hadden zich plat voorover geworpen aan den rand der rots, teneinde niet te worden gezien, en vooral Henderson keek zijn oogen uit.

„Het is precies de film, die ik zoowat een jaar geleden in Londen heb gezien, mylord!” fluisterde hij. „De Pharao heette dat! Maar dat was in Egypte!”

„Welnu Henderson dat is dit eigenlijk ook!” antwoordde Raffles glimlachend. „Egypte is in den tijd van hare grootheid heel wat uitgestrekter geweest dan thans, en de voorouders van de lieden die wij hier zien, hebben wellicht Cleopatra nog kunnen aanschouwen, als

zij in haar statiegondel langzaam den Nijl afgleed. Zie maar — daar komen twee personen aan, die den Ureus dragen!"

„Wat is dat, mylord?" vroeg Henderson nieuwsgierig.

„Dat is het hoofdtooisel James, in den vorm van een cobra, die den driekanten kop een weinig opheft, boven het midden van het voorhoofd van den drager. Slechts vorstelijke personen of priesters van zeer hoogen rang waren in het oude Egypte gerechtigd, om het beeld van de Heilige Slang, meestal van goud vervaardigd, te dragen! En stellig hebben wij hier ook te doen met hooggeplaatsten! Let maar eens op den vorstelijken gang van de vrouw!"

Uit de poort was een nieuwe groep te voorschijn komen treden, bestaande uit een honderdtal personen, en Henderson moest erkennen, dat alles wat hij in zijn geliefkoosde bioscoop gezien had op dit gebied, het jammerlijk moest afleggen tegen deze schitterende, overschoone werkelijkheid.

De groep werd voorafgegaan door een achtal dansmeisjes, zoogoed als volkomen blank, en slechts gehuld in een zeer dunnen, met gouden loovertjes gestikten sluier, die afhing van een gordel om hun midden, eveneens van goud, en eindigde even boven de enkels, die door een soort manchet van gouddraad omgeven waren. Aan sommige teenen droegen zij kostbare ringen, fonkelend van juweelen. Hun bovenlichaam was naakt, op de kleine ronde borstschilden na, die door middel van gouden kettingtjes op hun plaats werden gehouden.

Het zwarte haar hing bij sommige in dichte tressen neder, maar bij anderen was het ter hoogte van de schouders afgeknipt, en door een band van edel metaal omgeven. Zij bewogen zich allen voort op een vreemde dansmaat, die werd aangegeven door een enkelen fluitspeler, een nog jongen man, bronskleurig, die een zeer wijde broek van gestreepte zijde als enig kleedingstuk droeg, en die met de groep mede trok.

Dan kwamen er soldaten, oogverblindend in hun pracht van gouden en zilveren maliënkolders, gewapend met zeer lange speren, waarvan de koperen punten als goud glansden, en kromme zwaarden met geblauwde kling. Zij droegen scheenplaten van brons, en kleine schilden, die versierd waren met een afbeeldsel van de zon van groen fonkelende edelstenen.

Dan volgden twee prachtige paarden, schimmels, zoo schoon als Raffles ze nog nooit zag,

bij den teugel geleid door twee negers, zwarter dan ebbenhout, en gestoken in vreemdsoortige, korte, wijduitstaande hemden zonder mouwen. De paarden waren heelemaal getuigd en gezadeld, en stapten trots voort. Dan was er een groote ruimte vrijgehouden, en vervolgens kwam langzaam het paar aanschrijden, dat reeds door zijn vorstelijke houding blijk gaf, tot de kaste der heerschers te behoren. De vrouw droeg een lang, doorschijnend gewaad, dat ver achter haar over den grond sleepte, en langs haar wangen daalden de gouden versierselen omlaag van den hoofdtooi. Tot ver over de knie hingen de gevlochten, diepzwarte haartressen neder, omwikkeld met snoeren kleine parelen. En boven het voorhoofd rees de dreigende kop van de Heilige Slang. Naast haar schreed een man, even groot als zij, krachtig gebouwd, in een gewaad van purpere zijde dat tot aan de knieën reikte omhoog met gouddraad, en waarvan het borststuk eveneens schitterde van de vele gouden versierselen. Deze man droeg een baard, die bij de mondhoeken begon, en tot ver op de borst daalde, steeds smaller wordend, tot hij eindigde in een punt, en Raffles deelde aan zijn metgezellen mede, dat het waarschijnlijk een van die valsche, van schapenhaar gemaakte baarden was, zooals ook de Egyptische Pharao's ze in de vroegste tijden der beschaving wel plachten te dragen.

Na dit paar kwamen er vier baldakijn-dragers, die een soort troonhemel droegen, beschilderd met schrille kleuren, waarbij het geel en het rood den boventoon voerden.

Dan een zestal priesters met zeer hooge, vreemdgevormde mijters op, en gestoken in witte gewaden, en opnieuw soldaten, hovelingen, en tenslotte een hofnar, een vreemd toegetakelde dwerg, zwart als ebbenhout, die allerlei bokkesprongen maakte, en tot taak scheen te hebben, niet alleen zijn meesters maar ook het volk te vermaken.

En nog steeds duurde de optocht voort, en reeds werden de klanken van bekkens, fluiten en trommels zwakker, want het voorste gedeelte van den optocht was reeds onder het dichte geboomte verdwenen.

Er kwamen nog olifanten, met kleine tempels op den rug, uit louter zilver vervaardigd, renkameelen, van wier bulten met goudbestikte, roodzijden kleeden afhingen, barbarij-sche hengsten, rijk getuigd, en meestal bij den teugel gevoerd, zebra's, voor vierwielige wagens gespannen, tamme leeuwen en luipaards, met gouden halsbanden om, en aan kettingen

vastgehouden door negerslaven met kroesig haar, dat aantoonde, dat zij echte Nubiërs waren.

„Ik zou wel eens willen weten wat het eigenlijk te beduiden heeft!" merkte Henderson op, genietend bij het zien van zooveel pracht, en niet eens beseffend dat hij hier iets aanschouwde, hetwelk nog geen enkele westerling voor hem ooit aanschouwd had.

„Het beteekent iets heel ernstigs, Henderson!" antwoordde Raffles, terwijl hij den blik strak gevestigd hield op een gedeelte van den optocht dat nu naderbij kwam en dat zich achter den man en de vrouw met de fiere houding en heerschzuchtig uiterlijk bevond. „Ik vrees dat we hier getuige zullen zijn van — een menschenoffer!"

Alleen Henderson slaakte een kreet van afschuw en verontwaardiging. Brand had reeds aanstonds begrepen, waar het om ging, zoodra hij zelf de groep van twintig of dertig gebonden mannen, vrouwen en kinderen had gezien, die thans nader trad, de hoofden ter aarde gebogen, en volkomen naakt. Hun huidskleur was een weinig donkerder dan die van de inheemsche bevolking, en misschien waren zij wel buitgemaakt tijdens een strijd met een naburigen volksstam, al even onbekend als deze.

„Welke godheid zouden deze menschen aanbidden?" vroeg Brand op zachten toon.

„Ik vrees, dat wij hier te doen hebben met aanhangers van den vreeselijken God Baäl! Ik weet het echter niet met zekerheid, het is ook zeer wel mogelijk dat zij den God Râh, den Zonnegod der Egyptenaren, aanbidden. Aan hem werden echter nooit menschenoffers gebracht, aan Baäl echter zeer velen!"

Het gelaat van Henderson was door woede en verontwaardiging vertrokken toen hij uitriep:

„En zullen wij dat toelaten, mylord? Zullen wij, als Engelschen toestaan dat die ongelukkigen, die zich niet kunnen verzetten, onthoofd worden, geslacht?"

„Zij zullen niet onthoofd worden, Henderson!" antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Zij die aan Baäl worden geofferd, sterven den vlamdood!"

„Zij moeten dus den brandstapel beklimmen, zooals die ongelukkige weduwen van de Indische Radjah's het vroeger moesten doen?"

„Niet geheel en al, Henderson! De rampzaligen worden in een gloeienden oven als het ware geroosterd, een oven die zich bevindt in het binnenste van een monsterachtig groot bronzen beeld, dat de Godheid Baäl voor-

stelt! Die beelden zijn zoo groot dat er gemakkelijk vijf en zelfs wel tien menschen tegelijkertijd naar binnen kunnen worden gedreven. De bronzen deuren worden gesloten, de vuren in de buikholtte worden ontstoken, en binnenin het gloeiende metaal sterven de offers een vreeselijken dood."

„En die vrouwen, kinderen, zullen de beesten hen ook offeren?" schreeuwde Henderson buiten zichzelf.

„Kinderen zijn Baäl het welgevalligst, James," zeide Raffles. „Maar stel je gerust, wij zullen het onmogelijke wagen, om te beletten dat als het ware voor onze oogen die ongelukkige slachtoffers worden ter dood gebracht! Het zou echter onzinnig zijn, thans ons leven te wagen, want al hebben wij ook vuurwapens, — tegen een bevolking van twintigduizend zielen zouden wij het toch moeten afleggen! Ik zou de boogschutters van dit eeuwenoude ras maar niet onderschatten, Henderson, zij zenden een pijl met een bronzen punt met onfeilbare juistheid tot op een afstand die soms meer dan honderd meter bedraagt!"

„Maar wij zullen ons moeten haasten, aanstonds zullen zij in het bosch verdwijnen," riep Henderson opgewonden uit.

„Wees gerust, voor de avond valt, worden die rampzalige gevangenen niet vermoord, James! Zulke menschenoffers werden alleen maar na zondsondergang gebracht. Wij hebben dus allen tijd om maatregelen te nemen, en nu de stoet bijna verdwenen is, zullen wij in de eerste plaats, zoo hard als de hitte het ons wil toestaan, arbeiden aan het herstel van onze arme vliegmachine!"

„Waarmee zullen zij nu den tijd in het bosch doorbrengen tot vanavond?" vroeg Brand, die ondanks zichzelf bekoord was door het ongewone, geheimzinnige schouwspel, waarvan hij hier getuige had kunnen zijn.

„Met heilige dansen, Brand, met eten, en — met wachten!"

„Hoe wonderlijk, hoe angstwekkend bijna, Edward, dat wij hier thans de levende getuigen zijn van iets, dat ons slechts bij overlevering bekend was, en dat wij moesten leeren uit de hiëroglyfen, en de papyrusrollen der klassiek Romeinsche schrijvers! Henderson heeft gelijk, het is werkelijk als een film van buitengewone pracht, gekleurd, maar het is duizendmaal schooner, en... het verheugt mij dat ik het gezien heb!"

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand, maar dan zet u zich heel gemakkelijk over den

dood van dertig arme menschen heen!" bromde Henderson verstoord.

Maar Raffles legde hem de hand op den breeden schouder, en zeide glimlachend:

„Mijnheer Brand wil, James, dat die ongelukkigen gespaard zullen worden, althans zoolang wij hier zijn, want helaas, indien zij opnieuw zouden worden gevat, zou hun lot hetzelfde blijven. Nog vele jaren lang, totdat ook deze geheimzinnige stad overstroomd zal zijn door westerlingen, zal er geofferd worden aan Baäl! En denk echter maar niet, dat het zoo gemakkelijk zal zijn, tot hier door te dringen! Ik kan mij zelfs niet voorstellen, hoe het ooit mogelijk zou zijn, zonder de hulp van zeer snelle vliegmaachines als de onze. Want zelfs al ware het mogelijk, aan de andere zijde van het gebergte een spoorlijn aan te leggen tot aan den voet daarvan, wat ik betwijfel, dan nog zou men over dat gebergte moeten heentrekken, en dat is slechts gegeven aan zeer krachtige, geoefende, den dood niet achtende mannen. Je hebt alles gelezen wat er geschreven is over de beklimming van den Mount Everest nietwaar? Vele maanden gingen aan de voorbereiding heen, en dan nog eens maanden met de eigenlijke beklimming en de allerhoogste top is zelfs nu nog niet bereikt! Welnu, ik ben vast overtuigd, dat de bestijging van dien hoogsten berg ter wereld, nog maar kinderspel is bij het overtrekken dezen berggordel die, in vogelvlucht gemeten, van vijftien tot veertig kilometer breed is! En bedenk wel dat er geen grasje groeit, dat het naakt basalt

is, waarop een meedoogenlooze zon haar stralen neerzendt, dat de hellingen steil, ja bijna onbeklimbaar zijn, en dat men van lastdieren zelfs geen gebruik kan maken! Neen, ik ben zeker dat deze stad nog minstens vijftig jaren in alle vergetelheid zal blijven voortbestaan, herinner je je wel, Brand, dat wij, vijf jaar geleden, in een ander gedeelte van Afrika, eenzelfde ervaring hebben opgedaan? Ik heb toen anoniem mededeeling gedaan van onze ontdekking aan het Aardrijkskundig Genootschap! Men schijnt van die mededeeling volstrekt geen notitie te hebben genomen en men heeft zeker aan een grap gedacht! Ook hiervan zal ik gewag maken, van de ontdekking van deze stad van Honderd Poorten. . . ."

„Hoe weet u zoo zeker dat het er honderd zijn, mylord?" vroeg Henderson verwonderd, die aandachtig had toegeluisterd!

„Omdat ik er bijna zeker van ben, Henderson, dat wij hier voor ons zien de stad waarvan Plautus melding maakt in een van zijn eerste geschriften. Hij zelf heeft haar niet gezien, evenmin als een ander Romein, maar hij teekende de vele dingen aangaande haar bestaan op, uit den mond van een man, die op een raadselachtige wijze uit dit „dal der vergetelheid" wist te ontkomen, en zijn ervaringen verhaalde aan de soldaten der Romeinsche legioenen! En nu zijn de laatste deelnemers aan den optocht verdwenen. De barbaarsche muziek klinkt heel gedempt, laten wij spoedig aan den arbeid gaan!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het menschenoffer.

De dag verstreek, en ofschoon de hitte bijna onduelbaar was, de drie mannen werkten wat zij konden aan het herstel van de vliegma-
chine. Toen de zon achter den bergrand ver-
dween waren zij bijna uitgeput, en zij moesten
noodzakelijk rust nemen, ofschoon het werk
nog niet gereed was. Indien alles meeliiep, zou
misschien morgen bij zonsondergang de vlieg-
machine wel zoodanig hersteld zijn, dat zij
althans weder te gebruiken was.

Het geheele rotsterras was op dit oogenblik
reeds in schaduw gehuld, en de drie mannen
strekten zich uit, op hunne dekens, en rustten.

Nu en dan voerde de wind het geluid van
fluiten en bekkens aan uit het dichte woud, en
Raffles bepaalde nauwkeurig de richting, op-
dat hij aanstonds niet zou behoeven te zoeken
ofschoon hij wel geloofde, daar beneden een
padgetreden pad te zullen vinden, dat naar de
plek voerde, waar zich de beelden bevonden,
die god Baäl moesten voorstellen, in verschil-
lende houdingen, maar meestal neergezeten,
met de beenen onder het lichaam gekruist.

De drie mannen overtuigden zich thans, dat
hunne wapens zich in goede orde bevonden.
Weliswaar hoorden zij, dat zij er geen ge-
bruik van behoeften te maken, maar men kon
toch nooit weten.

Dat was echter nog niet voldoende. Het zou,
met veel inspanning, mogelijk zijn, langs de
helling van het terras af te dalen, maar inge-
val zij achtervolgd werden, zou het daaren-
tegen zeer moeilijk zijn, snel genoeg weder
naar boven te klauteren. Dus moest de touw-
ladder te hulp worden geroepen, welke Raf-
fles nooit vergat mede te nemen, daar zij hem
reeds meermalen uitstekende diensten had be-
wezen in soortgelijke gevallen.

Deze ladder, van dun, maar ijzersterk zijde-
koord gemaakt, betrekkelijk licht, was onge-
veer honderd meter lang, dus niet lang ge-
noeg voor den geheelen afstand, maar daar
stond tegenover dat het begin van de helling
vrij gemakkelijk te beklimmen was, en dat be-
neden naar de zijde van het ravijn, opnieuw

een minder sterke glooiing een aanvang nam.

Het was dus zaak, de touwladder te beves-
tigen boven aan het middelste, steilste gedeel-
te, en dat zou niet moeilijk zijn, want men kon
haar bevestigen aan een uitstekend rotsblok,
of, nog beter, om den stam van een der dwerg-
eiken, die hier en daar uit den rotswand te
voorschijn staken.

Zij waren zoo dik, dat zij met gemak zelfs
een zwaar man als Henderson zouden kunnen
torschten.

De schemering was echter nog niet geval-
len, toen Raffles het sein gaf tot het vertrek,
nadat de drie mannen tamelijk zwijgend, nog
onder den indruk van hetgeen zij zooeven ge-
zien hadden, en denkend aan het lot van de
ongelukkige gevangenen, den maaltijd hadden
gebruikt.

Zij waren nu goed uitgerust, de woestijn-
wind had zich gelegd, de zon brandde niet
meer op hun geschroeide huid neder, integen-
deel, een verfrisschende bries, met de geuren
van vanille en rozen beladen, kwam weldoen-
de hun door de hitte geteisterde lichamen af-
koelen. Toen zij zouden vertrekken, vroeg
Henderson die de touwladder droeg:

„Zal ik het eerst gaan, mylord? Als het mij
houdt, dan houdt het u beiden zeker!”

„Goed, James! Wat heb je daar nog meer
bij je?” zeide Raffles, wijzende op een pak,
hetwelk de reus onder den arm droeg.

„Mylord, dat is een kleine verrassing!” ant-
woordde Henderson grijnslachend, „als die
mensen dan nog zoo onnoozel zijn, dat zij
offers brengen aan zoo'n dikbuikigen afgod,
dan zullen zij wel gemakkelijk aan het schrik-
ken te maken zijn, en ik zal hen tracteeren,
dat verzeker ik u! Misschien behoeft er geen
druppel bloed te worden vergoten. Ik zelf zou
liever niet schieten op die menschen, tenzij zij
mij wat al te dicht op het lijf komen. Neen,
mijnheer Brand u mag mijn grapje niet beder-
ven en niets vragen!”

Raffles gaf Brand een stillen wenk, de jon-
geman glimlachte maar eens, en toen begon de

afdaling, tot op het verst mogelijke punt, waar het gevaarlijk zou zijn, nog verder te willen gaan zonder de hulp van de touwladder.

Henderson koos een sterken eikenboom uit, bevestigde er het einde van de touwladder aan, en vierde ze toen behoedzaam af, tot zij geheel was uitgerold. De plek was goed gekozen, want het benedeneinde reikte nog een weinig verder dan de plek, waar de terraswand van basalt met een zachte glooiing overging in het dal.

Henderson zette als eerste zijn voet op den sport en begon stoutmoedig af te dalen, wetend dat iedere misstap hem het leven zou kosten.

De koorden kraakten een weinig, maar zij hielden zijn zwaar gewicht voortreffelijk en ongedeerd bereikte de reus het kleine plateau, halverwege de helling ongeveer en tegelijk volgden hem Raffles en Brand.

Zij namen nauwkeurig de plaats op, waar de ladder zich bevond, klommen toen verder omlaag, terwijl de schemering reeds begon te vallen, en vonden, spoediger dan zij verwacht hadden, het platgetreden pad dat blijkbaar maar al te dikwijls voor hetzelfde doel gebruikt werd, en dat zich dwars door het woud slingerde, een woud van tamarindeboomen, baobaos, palmen en nog andere boomen van de grootste soort, kris en kras behangen met lianen die zich als dikke scheepskabels, en bijna even sterk, van boom tot boom slingerden, en een speelplaats boden aan talrijke, kleine, sierlijke apen, die zich luid krijschend, alvorens zich ter ruste te begeven, van boom tot boom slingerden. Het was een kort oogenblik zeer stil, behalve dit gekrijsch der spelende apen, den wiekslag van een reiger, en het verre geplomp van een nijlpaard in het water van een kleine rivier, die de Stad der Honderd Poorten bespoelde. En plotseling liet een snerpende, vreeselijke kreet zich hooren, die luid door het oerwoud weerklonk.

„Zij beginnen al!“ schreeuwde Henderson op woesten toon, terwijl hij Brand zoo stevig bij den arm greep, dat hij den jongeman pijn deed.

„Neen Henderson!“ zeide Raffles hoofdschuddend, „dat was niet de kreet van een mensch, al geleek het er veel op. Daarginds bij de rivier is een aap gegrepen door een krokodil, en het dier slaakte dien bijna menscheelijken gil. Stel je gerust, nimmer nemen zulke offers een aanvang voor de zon geheel achter de kim verdwenen is en de maan aan den he-

mel rijst. Voorwaarts, ik geloof dat ik daar den klank van muziek reeds weder hoor!“

Inderdaad, sedert eenige oogenblikken klonk opnieuw het geklater van de bekkens, de tonen van de fluit, en het melancholieke geloei van de reusachtige horens. Maar behalve dat verhief zich nu ook een eentonig gezang, op een eigenaardige wijze, plotseling zeer hoog uitstijgend, dan weer dalend tot een soort van dof gerommel. Nu lieten zich ook triangels hooren en harpen, luiten en andere tokkelinstrumenten.

De drie mannen bleven een oogenblik luisteren. Het geluid kwam niet dichterbij, verwijderde zich ook niet, de zangers en de muzikanten bleven dus blijkbaar op dezelfde plek.

Het was nog juist licht genoeg om het pad te kunnen volgen, dat volkomen gelijk getreden was, als een moderne macadamweg, door de zware olifantspooten en de voetstappen der duizenden, die er reeds langs waren gegaan.

Even verder passeerden zij een akker en Raffles beschouwde een oogenblik het slecht opgeschoten gewas, dat half verdord ter aarde neigde, en zeide op zachten toon:

„Nu begrijp ik de rede van die menschenoffers! Het heeft hier zeker in geruimen tijd niet geregend, en men hoopt de godheid te vermurwen, opdat zij den oogst zal doen slaan, en regen zal brengen!“

Zij gingen verder langs het pad, temidden der hooge boomen, waaronder het nu reeds bijna volkomen duister was. En juist op het oogenblik dat zij weifelden waar zij zich bevonden, daar de weg moeilijk meer te onderscheiden viel, zagen zij in de verte een rosachtig schijnsel, dat door de boomen flakkerde, en dat blijkbaar werd teweeggebracht door een aantal toortsen.

„Daar is het!“ zeide Raffles zacht. „Wij kunnen nu niet meer missen! Voorzichtig, en in geen geval schieten voor ik er bevel toe geef! Wie weet is onze verschijning reeds voldoende om die menschen een heilloozen schrik in te boezemen, en verwarring onder hen te brengen! Wanneer de ongelukkige gevangenen slechts kunnen vluchten, is ons doel bereikt! Wie weet zijn wij later nog wel in de gelegenheid, een onderzoek in die geheimzinnige stad zelve in te stellen!“

„Dat hoop ik van ganscher harte!“ zeide Brand op ernstigen toon. „Nog zelden heb ik ons bestaan zoo geprezen als op dit geheimzinnig oogenblik, vol onbekende gevaren, nu de tropische nacht ons omgeeft, de nacht van

een land, dat nog aan geen blanke bekend was!"

„Geen blanke tenminste, Brand, die het heeft overleefd," zeide Raffles zacht. „En nu voorwaarts — de tijd nadert!"

De drie mannen hadden thans niets anders te doen dan de vuurgloed als richtsnoer te nemen, en daarbij volgden zij, zonder het zelfs

te weten, het pad, dat naar de offerplaats voerde.

Twintig minuten later hielden zij stil, dicht bij die plek, keken in gebukte houding door het struikgewas, en veel minuten lang zagen zij onbewegelijk toe, in den ban van het wondervreemde schouwspel, hetwelk hun bliken trof.

ZESDE HOOFDSTUK.

De juweelen van Koningin Hadriana.

Zij bevonden zich aan den zoom van een open plek, ongeveer cirkelrond, en bijna tweehonderd meter in doosnede. Die plek was ontdaan van ieder sprietje gras, de boomen waren er omgekapt, gelijk met den bodem, die met fijn zand bedekt was, als in een monsterachtig groot circus.

Links en rechts van de plek waar de drie mannen zich bevonden stonden een zestigtal toortsdragers opgesteld, en de bloedroode vlammen hunner harsfakkels verlichtten de gezichten der aanwezigen, en weerspiegelden zich in het donkere brons van een drietal monsterachtige afgodsbeelden, die den god Baäl voorstelden.

Ieder beeld was naar schatting minstens twintig meter hoog, en rustte met gekruiste beenen op een soort van voetstuk van graniet, waarin een trap was uitgehouwen.

Het hoofd was verschrikkelijk om aan te zien, met wijdopgesperden muil, waarin vreeselijke slagstanden, uit ivoor gemaakt, en uit oogen zoowel als muil, straalde de roode gloed naar buiten van het vuur, dat zooeven in het binnenste van de bronzen beelden was aangelegd.

Voor ieder beeld was een soort van stelliage opgericht, uit dun bamboe gemaakt, ter hoogte van den opgesperden muil, en iedere stelliage was eveneens te bereiken langs een soort van trap, of liever een hellend plankier, met sterke leuningten ter weerszijden.

Nu en dan trad een man, slechts met een heupdoek bekleed, op het granieten onderstuk, en trok aan een hefboom, waardoor de onderkaak rees, de muil zich sloot en duister werd, ofschoon de vreeselijke oogen op dezelfde duivelsche wijze bleven lichten.

Raffles boog zich naar Brand toe, en fluisterde hem in:

„Langs die loopbrug van bamboe worden de slachtoffers naar boven gedreven, de onderkaak wordt weer naar beneden gebracht en zij worden in den muil van het monster geworpen om af te glijden langs de helling en in den buik van het afgodsbeeld te braden."

„Afschuwelijk!" zeide Brand nauwelijks verstaanbaar, zoozeer had dit schouwspel van woeste kracht en barbaarsche schoonheid hem aangegrepen. Want schoon was het, dat viel niet te miskennen!

De roode gloed der fakkels weerkaatste in het goud der maliënkolders en gordels, in de bronzen lanspunten, en in de blauwe klingen der gekromde zwaarden. Voor een der groepen fakkeldragers zaten de muzikanten neergehurkt, die een wonderlijke melodie speelden, zacht en treurig, zooals Brand er nog nimmer een gehoord had. Er waren nu ook vrouwen bij, die, op de knieën liggend, kleine harpen bespeelden, versierd met vergulde leeuwenkoppen. De trommen werden zachtjes geroerd. Recht tegenover de drie afgodsbeelden was een soort van troongestoelte opgesteld, waar-

op het paar zat, hetwelk de drie mannen dien morgen met vorstelijken tred in den stoet had zien voortschrijden.

Voor het middelste afgodsbeeld bevond zich een altaar, en daar zag men witte gedaanten langzaam heen en weer bewegen. Dat waren de priesters van Baäl, die hunne vreeselijke gebeden prevelden, of alles voor de offerande in gereedheid brachten.

Aan den anderen kant stonden de gevangenen, roerloos, alleen de handen met touwen gekneveld, als schapen, die ter slachtbank zullen worden gevoerd. Zij waren omgeven door de soldaten. En vele honderden, zwijgend en roerloos keken toe, en schenen te wachten. Terwijl de muziek zachtjes bleef doorspelen kwam van onder de donkere boomen de troep dansmeisjes te voorschijn, die langzaam en plechtig tot voor het altaar schreden, en daar een dans begonnen met afgemeten, bijna statige gebaren. Nu en dan wierpen zij zich ter aarde en schenen het zand te kussen, dan weder reikten zij elkander de hand, en dansten een rijdans rondom het altaar en de nog steeds gepeden prevellende priesters.

Maar plotseling mengden zich de bekkens, de trommels en de fluiten weder in het concert, de klanken werden rauw, de maat werd sneller, en ook steeds sneller draaiden zich de danseressen, onder het uiten van gillende kreten, als bezeten door een soort van waanzin, en de priesters wervelden in het rond, aangestast door diezelfde krankzinnigheid, zooals de derwischen nog steeds doen in Perzië tot zij tenslotte allen uitgeput ter aarde stortten.

De muziek zweeg eensklaps, en een dreigende stilte waarde over de open plek. Men hoorde nu slechts het knetteren van de dorre takken in het binnenste der afgodsbeelden terwijl slaven steeds nieuwe vrachten takkebossen kwamen aandragen, die door de geopende muilen naar binnen werden geworpen.

En nu maakte zich een der priesters, stralend van goud, het hoofd gedekt door een soort van pyramide uit de kostbaarste metalen en honderden prachtige edelgesteenen samengesteld los van de groep bij het altaar, trad met afgemeten stap tot dicht bij den troon, uit louter zilver en ivoor opgetrokken, en begon te spreken.

Zijn stem had een diepen klank, en was duidelijk verneembaar.

„Hij spreekt Assyrisch,” fluisterde Raffles na eenige oogenblikken. „Die vrouw is een koningin, en haar naam is Hadriana. Hij vraagt haar, haar juweelen te willen offeren aan de

godheid, opdat Baäl zijn toorn moge wegemen van het land, en regen schenken.”

Reeds had de priester zich languit ter aarde geworpen en Koningin Hadriana verhief zich langzaam van haar ivoren zetel, en met afgemeten gebaren begon zij de fonkelende ringen af te stroopen van hare naakte armen, en deed ze een voor één in een zilveren schaal, die een geknielde slavin, zwart als ebbenhout, voor haar ophield. Op de armingen volgen de juweelen aan hare vingers, de diamanten oorhangers, de paarlen, in het bijna blauwe haar gevlochten, en tenslotte de fonkelende smaragd, groot als een duivenei, die aan een fijn gouden kettinkje, vlak boven de neuswortel tusschen de wenkbrauwen was bevestigd.

Ook zij sprak met een diep keelgeluid, dat een zonderlinge klank had, een paar woorden, hief gebiedend de hand op, en kruipend begaf zich de slavin naar den priester toe, die zich opnieuw ter aarde wierp, opstond, de zilveren schaal greep, en er weder mee terugkeerde naar het altaar.

Tegelijkertijd barstten trommels en fluiten opnieuw los, oorverscheurend, het volk juichte, en heilkreten vervulden de lucht.

„Het is als een nachtmerrie!” fluisterde Brand. „Wel James, zou je ook niet denken dat...”

Brand keek verwonderd rond, want hij zag Henderson niet meer naast zich en vroeg niet zonder ongerustheid af, wat de reus in zijn schild voerde.

Als op een afgesproken teeken wierpen thans de paar duizend menschen, die daar bijeen waren, zich ter aarde, met uitzondering van de lijfwacht, en wilde kreten om hulp stegen op naar de drie zwijgende beelden van brons, die nog altijd vuur uit hunne muilen braakten. Dat duurde wel bijna een kwartier, en even plotseling als het tumult was uitgebroken, werd het weder doodstil.

En toen geschiedde er iets, hetgeen de beide vrienden nog lang daarna met een huivering van afgrijzen vervulde, als zij er aan terugdachten.

Voor zij beseften wat er ging gebeuren, had een der priesters een klein, naakt jongetje gegrepen, nauwelijks vier jaren oud, en een tweede kwam toelopen met een soort van gaffel, vervaardigd uit een stevigen boomtak. Raffles en Brand vroegen zich nog af wat dit te beduiden had, toen de priester die het kind had gegrepen het kleine wicht tusschen de beide gaffels plaatste, waarop de tweede priester den tak onmiddellijk ophief. Het kind

scheen het heel aardig te vinden en spartelde met zijn naakte beentjes en terwijl een vrouw onder de gevangenen hartverscheurende kreten uitstiet werd de hefboom overgehaald — de muil van een der afgodsbeelden gaapte wijd — de priester met den gaffel hief het kind nog hooger op — en het volgende oogenblik verdween het in den rooden muil, die aanstonds weer toehapte met een daverend geweld van metalen hefboomen.

Sidderend over zijn geheele lichaam wilde Brand reeds opspringen, het geweer in de vuist geklemd, toen er onverhoeds iets anders plaatsgreep, dat hem weer deed neerhurken in zijn schuilplaats. De moeder van het geofferde kind, gillend dat het mijlen ver te hooren was, werd door twee mannen ruw aangegrepen en naar den voet van een der stellages gesleurd, terwijl de vuurspuwende mond van het afgodsbeeld zich weer opende.

Maar de beide priesters behoeften haar niet te duwen, want na bovenmenselijke inspanning rukte zij zich los, snelde de brug op en wierp zich met een ijselijken gil in het vlamme gat, waarin zij oogenblikkelijk verdween.

Reeds was een andere gevangene gegrepen en halverwege de loopbrug gebracht, toen Raffles riep:

„Dat is niet langer te dulden! Al zal het ons zelf het leven kosten — en dat doet het zeker — wij moeten tusschenbeide komen!”

De gevangene die naar boven werd geleid, was een nog jong meisje, bijna een kind nog, zeker niet ouder dan zeventien jaar, toch reeds bijna gevormd, en gelijkend op een kunstwerk van een ouden, griekschen beeldhouwer. Heur lang haar hing los, en omgaf haar met een zwarten mantel, waardoorheen de naakte ledematen schemerden. Zij scheen bijna wezenloos te zijn van ontzetting.

Raffles hief zijn geweer op en schoot. Een der mannen die het meisje vasthield maakte een lichtsprong en viel ruggelings ter aarde. Het was alsof allen tot steenen beelden waren geworpen bij de scherpe klanken van het schot zoo onmiddellijk gevolgd door den val van den beul. En bijna op hetzelfde oogenblik deed zich iets voor, dat een ongelooflijke verwarring aanrichtte onder de aanwezigen, die als door een bijgeloovige ontzetting schenen te worden geslagen.

Van den zoom van den open plek naderde een geheimzinnige gestalte, reusachtig groot, bijna drie en een halve meter, met vurige oogen, een wapperende mantel en uit wiens

lichaam donder en bliksem tegelijk schenen te komen, knallen en vuurstralen, en tegelijkertijd kwam er uit het monsterachtig groote hoofd, door een zwarte lap omhuld, een ontzettend geloei, dat allen met een waanzinnigen schrik sloeg.

De soldaten schenen zich nog een oogenblik te weer te willen stellen, en een hunner, wankeled op zijn beenen, had zijn ijzeren boog gespannen en een pijl afgezonden, maar deze miste haar doel, en de man stortte voorover neder, zeker getroffen door een van de roode bliksemstralen die uit het lichaam van het naderend monster te voorsshijn schoten!

En eensklaps hilde die duizendkoppige menigte als uit één mond:

„Baäl! Baäl! Baäl!”

Zij vluchten naar alle kanten, op het zien van dat wezen, dat op verren afstand met bliksems doodde, en koningin Hadriana bleef niet achter, maar besteed zoo snel zij kon een der prachtige schimmels, en galoppeerde heen, door het hof gevolgd, door de priesters nageijld, en achter de priesters volgden de soldaten en het volk. Om de gevangenen bekommerden zich niemand meer en de ongelukkigen haasten zich een goed heenkomen te zoeken terwijl zij de touwen verbraken, waarmee zij geboeid waren.

Er was slechts één man, die stand had gehouden en dat was de beulshelper, die het arme slavinnetje in het bronzen lichaam van god Baäl had moeten neerwerpen. Misschien was hij bezielde door fanatieken ijver, die hem het gevaar deed minachten. Hij had een krommen dolk getrokken, en wilde dien reeds in den hals van het meisje stooten, toen de geheimzinnige gedaante als een stormwind de loopbrug opijlde, den beul in de lendenen greep, hem als een kind optilde, en over de leuning van bamboe heen ter aarde wierp, waar de man, die zijn dolk niet had losgelaten, het vlijmscherpe wapen in zijn eigen borst begroef.

Het meisje zou in zwijm zijn gevallen en zelf ter aarde zijn gestort, als het Wezen haar niet bijtijds had gegrepen, in zijn armen had opgelicht, de loopbrug weder afstormde, en toeijlde op de plek, waar Raffles en Brand in de grootste verbazing naar dit tragi-comisch tafereel staarden. En onder het loopen verloor het monster niet alleen zijn hoofd, maar ook zijn geheele bovenlichaam en een zeer bekende stem schreeuwde hun reeds in de verte toe:

„Het is prachtig gelukt, mylord, maar het

zal nu wel tijd zijn om de beenen te nemen, want zij komen stellig terug! Dit kind is flauwgevallen, en ik heb het maar meegenomen!"

De twee vrienden gunden zich den tijd niet om te antwoorden, in hun hart verrukt om deze prachtige inval, maar zij ijlden zoo snel zij maar konden terug, in de richting van de plek, waar de touwladder afhing.

Voor hen uit klonk het getrompetter der tot den uitersten spoed aangedreven olifanten, de hoefslag der galopperende paarden, de kreten dergene die onder den voet werden geloopt en het angstige geschreeuw van het volk, dat nog altijd aan een bovennatuurlijke tusschenkomst geloofde, aan een belichaming van Baäl, die vertoorn in hun midden was verschenen.

Toen ze even stil moesten staan om adem te halen zeide Raffles hijgend:

„Je truc is niet geheel en al nieuw, Henderson, maar ze werkt prachtig! Vanwaar kwam dat afschuwelijk geloei?"

„Wel, mylord, dat was eenvoudig een claxon! Ik weet niet hoe het ding onder onze bagage is verzeild geraakt, maar het bewees mij prachtige diensten. Dat volkje kreeg de stuipen op het lijf bij het hooren van een gewone autoclaxon! Ik had alle twee mijn revolvers afgeschoten, en dat maakte niet weinig effect! Ik droeg mijn jas boven op een sterke tak, die ik mij met een touw op mijn rug had vastgebonden, en daarbovenop weer ons wattervaatje, met een paar gaten erin, en waarin ik mijn zaklantaarn te gloeien had gezet! Wat zijn zij geschrokken, ha, ha! Maar wat doen wij met het meisje mylord?"

„Voorloopig meenemen, Henderson, haar hier laten, zou beteekenen haar aan een wissel dood prijs te geven, of aan de koude van

den nacht, of aan de roofdieren, of aan de wraak van de priesters, die misschien terug zullen keeren! Op weg dus weder!"

De tocht werd voortgezet, en Raffles droeg het meisje, dat nog altijd bewusteloos was, alsof het niet zwaarder woog dan een pop. Het licht van de maan bestraalde haar nu en dan, en zij was wonderlijk schoon met haar regelmatig olijfkleurig gezichtje, de lange, zijde wimpers, die op de wangen lagen, en het zijdeachtige haar, waarin haar lichaam bijna geheel gewikkeld was.

Na een kwartier loopens vonden zij, niet zonder moeite, de plek terug waar zij waren afgedaald. De maan hielp hen gelukkig, en zij begonnen de helling te beklimmen. Het duurde echter nogmaals een kwartier voor Brand eindelijk het ondereinde van de touwladder had gevonden, en toen klauterden hij en Raffles het eerst naar boven, lieten een deken af aan een sterk touw, waarin Henderson het meisje wikkeld, alvorens hij het uiteinde van het touw onder haar armen vastmaakte, met de grootste behoedzaamheid, terwijl Henderson, mee naar boven klimmend, het slappe lichaam van den rots afhield, werd het gefedde meisje opgetrokken, en spoedig werd een leger voor haar gespreid in een der rotsspleten, en daarheen werd zij gedragen, en Raffles wist een weinig water tusschen de lippen te gieten, en wreef haar slapen en polsen met cognac in.

Enkele minuten later sloeg zij de oogen op, prachtige, fluweelzwarte oogen, groot en grondeloos, vol van de geheimen der wildernis, en zij sloot ze bijna onmiddellijk weder, als verschrikt door het zien van die vreemdelingen, zuchtte, en viel in een gerusten slaap.

De volgende aflevering (No. 634) bevat:

KONINGIN HADRIANE.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

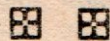
NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885